

AZ IDŐK JELEI

A KERESZTÉNY ADVENT KÖZÖSSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

Az akarat gyógyulása	2
A 2004-es esztendő értékelése az idők jelei szempontjából	6
Levél Floridában élő testvérünktől	10
„Tudom, hogy az én Megváltóm él”	12
„Ne félj, mert én veled vagyok!”	13
„Szenteld meg őket a Te igazságoddal!”	14
Molnár Gyula emlékére	16
Vallomások (Molnár Gyula tapasztalatai)	17
„Bujdosásomnak számát jól tudod...”	18
Szilveszter Bózsván	19
A könyvevangélista munkáról	20
Lábnymok	22
Hírek	23
A könyvkiadó ajánlata	24
Az internetes osztály tájékoztatója	24

Gyászol a Föld

Gondolatok a délkelet-ázsiai katasztrófa nyomán

Kedves Testvéreink!

A belmissziós osztály terve, hogy a személyes, családi és gyülekezeti hitélet területeit érintő cikkeket jelentessünk meg *Az Idők Jeleiben*. Ezzel is szeretnénk segíteni az egyéni és közösségi lelki megújulást. Azonban ezek az írások csak annyiban tudják elvégezni kijelölt feladatukat, amennyiben egyénileg és közösségileg élünk velük. Ezért szeretnénk kérni benneteket, hogy miután egyénileg elolvastátok és átgondoltátok, szervezetek olyan közösségi alkalmat, amikor megbeszélitek a leírtakat, megfogalmaztatok a szükséges feladatokat, együtt is könyörögtök a változásért. Örömmel vesszük, ha megosztjátok velünk tapasztalataitokat, illetve az általatok – az előbb említett három területen – meglátott szükségleteket is.

Első témánk: az akarat. Jelentőségére egyetlen mondat idézésével is ráirányíthatjuk a figyelmet: „Ha átengeded Krisztusnak az akaratodat, életed el lesz rejtve Krisztus által Istenben, s olyan erővel szövetkezel, amely minden fejedelem és hatalmasság felett áll.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek V.*, 375. o.)

Hites Gábor

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK:

1. Van-e tapasztalatunk arról, hogy a szenvedélybetegségekhez hasonlóan a bűnös szokások is nyomot hagynak akaratunk működésén?
2. Milyen kapcsolatban van az akarat szabadságával az önigazolás, a felelősségáthárítás, a vádolás jelenléte életünkben? Hogyan hat a bűn jelenléte lelkiismeretünk működésére?
3. Mivel kezdi Isten az akarat gyógyítását?
4. Mi a különbség a vágy és az akarat között?
5. Mit hozott el Jézus a romlott emberi természetbe, a bűntől legyengült testünkbe?
6. Hogyan munkálja a gondolkodásmód megváltozása az akarat gyógyulását?
7. Rendelkezhet-e a szolgálóakkal bíró ember a választás szabadságával? Látja-e Isten a szándékot azoknál, akik „nem találják a jó véghezvitelt”?
8. Mit tegyünk, ha sok-sok bukás után felismerjük: a vágy, az elhatározás kevés, nem tudunk saját erőnkkel érvényt szerezni választásunknak?
9. Milyen szerepe van az akarat gyógyulásában a küzdő imádságnak?
10. Van-e különbség a hajlam és az akarat között? Ha igen, mi a különbség?
11. Mi történik, mit eredményez, ha akaratunkat Istennek rendeljük alá?
12. Említsünk bibliai példákat arra, hogy azokat, akik átadták akaratukat Istennek, az Úr visszahelyezte emberi méltóságukba. A saját életünkéből vagy a környezetünkéből is hozhatunk példákat.
13. Tanuljuk meg kívülről a hit általi megigazulás definícióját Ellen Gould White megfogalmazásában (megtalálható a káté 120. oldalán). Milyen kapcsolatban van az akarat gyógyulása és a hit általi megigazulás?

AZ AKARAT GYÓGYULÁSA

Szervedélybetegekkel foglalkozó barátaimtól hallottam, hogy gyógyult alkoholisták nincsenek, csak tiszta. Ugyanez érvényes a drogfüggőkre is. Életük végéig alkoholisták vagy drogosok maradnak, életüknek eme nyomorúságos része kitörölhetetlenül ott marad a testükben. Valamely külső segítség eljuttatta őket abba az állapotba, hogy döntési képességük újra használhatóvá vált, és élve ennek áldásaival, már tiszta életet élhetnek. Nagyon fontos azonban, hogy a kísértésnek ne adjanak többé lehetőséget.

Minden elismerésem azoké, akik így visszanyerték az akarat szabadságát, és azoké is, akik hozzásegítették őket. Miközben ezen tűnődöm, eszembe jut, hogy mindannyian függő helyzetben vagyunk a bűn, a bűnös gondolkodásmód tekintetében. Ne áltassuk magunkat, hogy teljesen birtokában lennénk akaratunk használatának. Századok, sőt évezredek bölcselői vitatták az akarat szabadságának kérdését. Talán a legismertebb ezek közül az a vita, amely Rotterdami Erasmus és Luther Márton között folyt a szolgáló vagy szabad akarat kérdéséről. A Szentírás állásfoglalása teljesen egyértelmű ebben a kérdés-

ben: az ember eladott állapotban van, lehet, hogy megszületik benne az elhatározás a jó cselekvésére, de nem tud minden esetben érvényt szerezni annak, amit elgondolt.¹

Isten a saját képmására teremtette az embert. Ez elsősorban erkölcsi hasonlóságot jelent. Az az élő lélek, amely Isten teremtménye hatalma nyomán előállt, értelemmel, felfogóképességgel, emlékezettel, következtetőképességgel, képzelőerővel, tervezőképességgel, alkotókészséggel, érvelőkészséggel megáldott lény. Működik a mércéhez szabott önkontroll is, amit a bűn világában lelkiismeretnek nevezünk. Valamennyire működik a szabad választási képesség is. De hogy mennyire, épp ez a kérdés. Amíg nem ismerjük meg Isten törvényének lelki beállítottságát, hajlamosak vagyunk azt mondani magunkról, hogy teljesen birtokában vagyunk szabad akaratunknak, de sok keserű élmény egy idő után kimondatja velünk, hogy talán mégse...

A bűn, Sátán gondolkodásmódjának jelenléte torzítja és teszi használhatatlanná azokat az ajándékokat, amelyeket Istentől kaptunk, amelyeknek erkölcsi lényekké, Isten képét tükröző emberré kellene tenniük bennünket. Az értelem a bűn elkövetésekor megterhelődik annak emlékével, azonnal megjelenik a mentegetőzés, vádaskodás, felelősségátírást, az önigazolás a magatartásban. Ez az Isten elleni ellenségeskedés, az Isten törvényével való szembehelyezkedés állapota. Az ember többé „nem engedelmeskedik Isten törvényének, mert nem is teheti”,² képtelen rá. Felerősödnek az érzelmek, elbizonytalanodik a lelkiismeret. Önmaga igazolására Isten törvénye helyett új mércéket próbál keresni. A döntés, a választás képessége erőtlenné válik, a test – azaz a romlott emberi természet – uralma alá kerül. Ez általában két véglet megjelenésében: az akaratosságban, avagy a döntésképtelenségben nyilvánul meg.

Ez az a „nyomorult állapot”, amiről Pál apostol beszél Róma 7,24-ben. Erre mondta Jézus, hogy ha ezen saját erőből kívánunk változtatni, lehetetlenséget kísérünk meg.³ Találónan fogalmazta meg a Biblia gondolatait Ellen G. White a *Krisztushoz vezető lépések* című művében: „Lehetetlenség, hogy magunktól kimenekedjünk a bűn szakadékából, amelybe belezuhantunk! Szívünk gonosz, és mi nem tudjuk megváltoztatni. »Kicsoda adhat tisztát a tisztátalanból? Senki.« (Jób 14,4) »Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, mivelhogy nem engedelmeskedik Isten törvényének, mert nem is teheti.« (Róma 8,7) A nevelésnek, a kultúrának, az akarat fegyelmelésének és az emberi erőfeszítéseknek megvan a maguk szerepe, de az említett változás megvalósításához erőtlenek. Lehetséges bizonyos korrektség a külső magatartást illetően, de nem tud megváltozni a szív, nem tud megtisztulni az élet forrása. Felülről származó, új életre van szükség ahhoz, hogy az ember a bűn állapotából a szentség állapotába jusson. Ez a hatalom: Krisztus. Kizárólag az Ő kegyelme elevenítheti meg a lélek holt erőit, egyedül Ő tudja Istenhez és a szentséghez vonzani a lelket.”⁴

Vannak, akik azt képzelik magukról, hogy ők rendelkeznek az akaratukkal, szabad választási képességeikkel. Ez bizonyos határig igaz csak. A bűn világában mindenki szabadon választhatja a rosszat, azonban az igazság, a jóság és az

örök értékek melletti döntés már nem olyan könnyű. Ezek az emberek nincsenek tisztában azzal a romlással, ami az emberi természetben végbement. Keserű tapasztalatok, bukások, félreértések, sebesítések és sebesülések sorozata döbbsenti csak rá őket, hogy kimondják: „Én nem ezt akartam!”

Csodálatra méltó Istennek az a tevékenysége, amellyel visszaadja a bűnös, de jóra vágyó embereknek elveszített képességeik használatát. Először is megismerteti önmagát, és a bűnös Isten szeretetének vonzásába kerül. Miközben meglátja saját állapotának rútságát, vágy ébred a szívében a jó, a nemes, a tiszta és szent életre. Ne tévesszük össze azonban a vágyat és az akaratot! A vágy csupán sóvárgás, valaminek a kívánása, az akarat pedig jeladás mindannak a megvalósítására, amely hatalmunkban áll, hogy megcselekedjük. Isten törvényével kapcsolatban viszont azt olvastuk, hogy az Isten elleni ellenségeskedés állapotában a test nem engedelmeskedik, mert nem is teheti, képtelen rá. Isten azonban látja a vágyakozást, és úgy alakítja az eseményeket, hogy felszínre kerüljön: komoly, vagy csak felszínes az, amit megfogalmaztunk magunkban. Újból idézem Ellen G. White gondolatait:

„Ha a szív enged Isten Lelke befolyásának, a lelkiismeret megelevenedik, és a bűnös bizonyos mértékig felfogja az erkölcsi törvény mélységét, szentségét, amely Isten uralmának az alapja. »Az a világosság, amely megvilágosít minden embert« (Ján 1,9), bevilágít a lélek titkos zugaiba, és világosságra hozza »a sötétség elrejtett dolgait« (1Kor 4,5). Határozott meggyőződés lesz úrrá szívében, lelkén. Érzékeli az örökkévaló Isten tökéletesen igaz jellemét, és megretten attól a gondolattól, hogy bűnnel terhelten, tisztátalanul kell megállnia a szívek vizsgálója előtt. Látja Isten szeretetét, a szentség szépségét, a tisztaság örömét, vágyakozik arra, hogy megtisztuljon, és helyreállítsa a mennyei közösséget... Ez a bűnbánat. De még ezt sem tudjuk magunktól kitermelni... Saját erőnkön nem tudunk ilyen megbánásra jutni. Csak Krisztus által nyerhetünk bűnbánatot... Krisztus a forrása minden igaz indítéknak. Egyedül Ő plántálhat a szívbe ellenségeskedést a bűnnel szemben. Az igazság és tisztaság utáni vágy fellobbanása a bűnösségünk felőli meggyőződés annak a bizonyossága, hogy Isten Lelke készíti a szívünket... A bűnös ellene állhat ennek a szeretetnek, visszautasíthatja Krisztus vonzását egy ideig, de ha végül nem áll ellene, akkor Jézus magához vonja... Ugyanaz a lény szól az emberek szívéhez, aki a természet világában is munkálkodik. Kifejezhetetlen sóvárgást ébreszt bennük olyasvalami után, amijük nincs. A világ kincsei nem tudják megelégtíteni ezt a vágyakozást.”⁵

Amikor Jézus „olyan állapotban találtatott, mint ember”, amikor felvette a mi legyengült emberi testünket, akkor ide, ebbe a testbe – ami azonos az enyémmel és a tiéddel – hozta el azt a segítséget, ami a bűn feletti győzelemhez juttat bennünket. Ádám és Éva eldobta magától az Istentől kapott értelmet, gondolkodásmódot, és átvette Sátánét. Ettől kezdve Sátán gondolkodásmódja és értelme uralja az embert és az utódait is. A test, a romlott emberi természet a hordozója, közege ennek a gondolkodásmódnak.

Isten azonban elküldte az Ő Fiát bűn testének hasonlóságában és a bűnért, hogy kárhóztassa a bűnt a testben. Jézus

eljött ebbe a romlott emberi természetbe, elhozni azt az értelmet és gondolkodásmódot, amit ősszüleink eldobtak maguktól. Ő a második Ádám. Hála legyen Istennek ezért az ajándékért! Amikor Krisztusban vagyunk, amikor a „szőlővessző beoltatik a szőlőtőkébe”, beindul a nedvkeringés, és Isten Lelke életet hoz az elhalt testbe. Isten Lelkének munkája a gondolkodásmód megváltozása. A. T. Jones testvértől, a hit általi megigazulás tanításának nagy prédikátorától idézem:

„(Krisztus) test szerint Dávid leszármazottja volt. A bűnös test hasonlatosságában született, igaz, de nem a bűnös gondolkodás hasonlatosságában. Teste a mi testünk volt, de a gondolkodása Jézus Krisztus gondolkodása volt. Ha átvette volna a gondolkodásunkat, hogyan szólhatna az intés: az a gondolkodásmód⁶ legyen bennetek, ami volt a Krisztus Jézusban is! Hiszen akkor már úgyis olyan lenne... De milyen is a mi gondolkodásunk? Az is a bűntől romlott meg! Az elménk, a gondolkodásunk járul hozzá a bűnhöz. Érezzük a test csábítását, az eszünk enged a kísértésnek, gondolkodásunk beleegyezik, ahogy a testies gondolkodás és a test kívánságai is hozzájárulnak, kielégítik a test és a gondolatok kívánságát. A test vezet, a gondolkodás pedig követi. A testről pedig tudjuk, hogy a bűn törvényét szolgálja. Amikor a gondolkodás ragadja meg a gyeplőt, akkor az Isten törvényét szolgáljuk. Hanem ha a gondolkodásunk behódolt, engedett a bűnnek, akkor a gondolkodás maga is bűnös és gyenge lett – akkor a testben levő bűn hatalma vezet rossz útra.

Mármint Jézus Krisztus teste a mi testünk volt, minden benne volt az Ő testében is, ami a mi testünkben benne van. Mindazok a hajlamok, amelyek a mi testünkben megvannak és a bűn felé sodornak, megvoltak Jézus testében is, arra biztatva Őt, hogy járuljon hozzá a bűnhöz. Tétélezünk fel, hogy gondolatban hozzájárult volna a bűnhöz. Mi történt volna akkor? Megromlott volna a gondolkodása, s hozzánk hasonló gyarlóságok áldozatává válik. De ez esetben Ő maga is bűnössé válik. Teljesen rabszolgaságba lett volna taszítva, s mi valamennyien elveszünk, és minden elpusztul.”⁷

Jézus tehát eljött és „értelmet adott nekünk”.⁸ Krisztus azért jött pontosan olyan testben, mint a miénk, hogy elhozza ebbe a testbe azt az értelmet, amely megőrzi, lehetővé teszi minden bűnre csábítás ellen a megközelíthetlenséget. Jézus ebben a testben élt, de olyan elmével, amely soha nem egyezett bele a bűnbe a gondolat legkisebb árnyékával sem. Ha tehát ezt választjuk, akkor megvalósul bennünk az Isten által szerzett „ellenségeskedés” a bűnrel, és szerzőjével, Sátánnal szemben. Amikor Jézus Sátán fejére taposott, eltaposta a sátni gondolkodásmódot, és elhozta azt, ami az embert megilleti. Sátán viszont csak annyit tehetett, hogy csábította a testét, kísértéseket állított a teste elé, vagy ahogyan a Biblia mondja, a sarkát mardosta, de nem tudta Jézus gondolkodásmódját megsemmisíteni. Hála legyen érte az Istennek, ez a gondolkodásmód a miénk lehet a mi testünkben. Fogadjuk el Jézus értelmét, gondolkodásmódját!

Isten szeretetének vonzásában megszületik bennünk a vágy a jóra, és megtörténik a gondolkodásmód megváltozása, de a test húzóereje tovább érvényesül. Ekkor érünk el arra a pontra, amelyet Pál apostol így ecsetel: „Az akarás megvan ben-

nem, de a jó véghezvitelét nem találom. Nem a jót cselekszem, amit akarok, hanem a gonoszt, amelyet nem akarok. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, nem én művelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn.”⁹ Isten azonban még ennél is tovább vezet bennünket. Nem elégszik meg azzal, hogy Ő tudja: mi jót akartunk, de a bennünk levő bűn törvénye miatt nem tudtuk azt megvalósítani. Nem. Szabad akarattal ugyan nem, de szabad választással rendelkezünk. Amikor az Úr elmondta az ősevangéliumot („Ellenségeskedést szerzek...”), akkor megadta az embernek a választás szabadságát. Jézus áldozatának köszönhetően a bűn uralma alatt is eldönthetem, hogy melyik utat szeretném követni. Ő azt szeretné, ha érvényesítenénk szabad választásunkat. Nincs ugyan hatalmamban a választott jót véghezvinni, de kiváltságom választani Istent és az Ő jelenlétét az életemben. Ekkor „Isten az, aki munkálja (görög: *energeo* = működteti, energiát ad hozzá) az akarást és a működést is”¹⁰

Sokan ott esnek el, hogy tudomásul veszik: idáig jutottam el, megvan bennem a vágyakozás, ezt Isten ismeri, és nem számítja be nekem a test cselekedeteit. Lemondanak arról, hogy valaha is megvalósítsák jobbik énüket, nem fordulnak teljes szívvel Istenhez, nem adják át neki az irányítást, a vezetést. Pedig minden ezen múlik.

Mások az önismeret hiányában magabízókká válnak, és azt mondják: most már elegendő értelemmel rendelkezem, meg tudok állni a magam lábán is. Ilyen volt Péter. Jézus figyelmeztette őt: „Péter, kikért téged a Sátán, hogy megrostáljon!” „Sebaj – felelte ő –, ha más nem is, én biztosan meg tudok állni a saját lábamon!” „Péter, ha így állsz hozzá, akkor meg fogsz tagadni engem!” – óvta őt a Megváltó. „Nem ismeresz eléggé engem” – válaszolta sértődötten Péter, és elment bizonyítani. Ismerjük Péter bukásának történetét. Nem kell az ő útját végigjárunk ahhoz, hogy elfogadjuk: a vágy, az elhatározás kevés, be kell engednünk az Urat, át kell adnunk neki az irányítást.

Ne sértődjünk meg, ha az Úr figyelmeztet: nem állunk még azon a szinten, hogy használni tudjuk az akaratumat. Köszönjük meg neki, hogy Ő jobban ismer bennünket, mint mi saját magunkat. Imában egyesüljünk Vele, kérjük és fogadjuk el azt az erőt, amely megóvhat minket a kísértésben. „Vigyázzatok (görög: *virrasszatok*) és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek, mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen.”¹¹ A küzdő imádság az Istentől rendelt eszköz arra, hogy erőtlenségünk helyére Isten ereje költözzék. „Mikor kiáltottam, meghallgattál, felbátorítottál, lelkemben erő támadt” – írja Dávid.¹² Valójában az történik, hogy imában átadjuk akaratumat Istennek gyógyításra, hogy Ő hozza működésbe és segítsen visszanyerni elveszített emberi méltóságunkat. „Mint jó illatú füst jusson eléd imádságom, s kezem felemelése estéli áldozat legyen! Tégy, Uram, závárt az én szájamra, őriztess az én ajkaim nyílását! Ne engedd szívemet rosszra hajlani, hogy istentelenül ne cselekedjem a gonosztevő emberekkel egybe, és ne egyem azoknak kedvelt ételéből!” – olvassuk a másik zsoltárban.¹³

Vannak, akik összetévesztik hajlamaikat akaratummal. Az emberi természet hajlamaink követése nem azonos az akarat megvalósításával. A *Jézus élete* című könyvből idézem: „Ha saját elgondolásainkra hagyatkoznánk, saját akaratumk után men-

nénk, Sátán uszályába sodródánk, felvennénk jellemvonásait. Ezért Isten körülhatárol minket akaratával, amely nagy, nemes és felemelő.”¹⁴ Amikor akaratunkat Istennek rendeljük alá, megholt erők elevenednek fel,¹⁵ és Istentől azt kapjuk vissza, amire valóban vágytunk, de saját erőből képtelenek voltunk a véghezvitelére.

Egyedüli teljesítményünk ebben a folyamatban az alárendelés. Annak a kérésnek, kérdésnek a megfogalmazása, amelyet Saulus ajkáról hallottunk a damaszkuszi úton: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?”¹⁶ Jézus a mintaimába is belefoglalta: „Legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is”,¹⁷ az én életemben is. Példát is adott, amikor kimondta saját imaküzdelmében: „Mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint Te!”¹⁸ Vajon nem szenved hátrányt egyéniségünk, ha ennyire kiszolgáltatjuk akaratunkat Istennek? Vannak, akik úgy gondolják, hogy ezt csak személyiségük rovására tehetik. A valóságban épp az ellenkezője történik: belső emberünk megerősödését és tisztulását jelenti ez a kitárulkozás Isten felé. Ismét a *Krisztushoz vezető lépések* című könyvből idézek:

„Nem tudod megváltoztatni a szívedet, nem tudod magadtól Istennek adni szíved szeretetét, de tudod azt választani, hogy Őt akarod szolgálni. Át tudod adni neki az akaratodat, és akkor a továbbiakban már Ő fogja »munkálni benned mind az akarást, mind a véghezvitelt az Ő kegyelméből«. ¹⁹ Így mindenestől fogva Krisztus Lelkének uralma alá kerül a természeted, Őrá összpontosul szereteted, Vele lesznek összhangban a gondolataid.

Jó dolog vágyakozni a jóságra és a szentségre. Megvan ennek a maga szerepe és jelentősége, de ha itt megállunk, semmit sem érünk el. Sokan elvesznek, miközben az a reményük és kívánságuk, hogy kereszténnyé legyenek. Nem jutnak el addig, hogy átadják az akaratukat. Nem választják a kereszténnyé válás útját. Teljes változás mehet végbe az életemben az akarat helyes gyakorlása által. Ha átadod akaratodat Krisztusnak, akkor olyan hatalommal lépsz szövetségre, amely minden más erő és hatalmasság felett való. Felülről fogsz erőt nyerni az állhatatosságra, és így – az Istennek való szüntelen önátadás révén – képes leszel új életet élni, hit által fogsz élni (Hab 2,4; Róm 1,17).”²⁰

Az igaz ember a hite által él,²¹ olvashatjuk mind az Ó-, mind az Újszövetségben. A hit által Istennek alárendelt akarat csodálatos gyógyuláson megy keresztül. Az akaratos ember megszeli, figyelmessé válik, tekintettel lesz mások lelkivilágára, érdekeire is. Azok pedig, akik döntésképtelenségben szenvedtek, Isten segítségével olyan döntéseket hoznak meg életükben, amelyek felelősségét bátran hordozzák – immár nem egyedül, hanem Istennel együtt. A szüntelen ima és igetanulmányozás által Isten felügyelete alá helyezett élet képes egyedül a kapott talentumok megfelelő kamatoztatására. Ezekhez pedig jó döntéseket kell hozni.

Életet jelent számunkra önmagunk – akaratunk – átadása, míg annak helytelen ismerete és használata bukást, fájdalmat és halált. Ha helytelen döntések terhelték is eddig életünket, ne vonakodjunk megtenni ezt a lépést! A Saul király által üldözött Dávid nagyon sok hibát követett el, a filiszteusoknál

tartózkodása idején szinte összezsáptak feje fölött a hullámok, de megtette, hogy „megerősítette magát az Úrban, az ő Isteneben”.²² Teljesen alárendelte önmagát, akaratát Isten vezetésének, az Úr pedig azonnal győzelmet adott néki ellenségei felett. Újból azt cselekedhette, amit választott, amire szíve vágyott. Az az ember találja meg leghamarabb saját akaratának helyes használatát, aki Istennek adja át azt. Tegyük próbát mi is! Ne féljünk bűnös önmagunkat megüresíteni azért, hogy Isten dicsősége rajtunk megjelenjék!

mj

JEGYZETEK

- 1 Lásd: Róm 7,14–19.
- 2 Róm 8,7.
- 3 Mát 19,26.
- 4 Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnösnek Krisztusra van szüksége c. fejezet.
- 5 Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnbánat c. fejezetből.
- 6 Fil 2,5-öt A. T. Jones az eredeti szöveg szerint fordítja. Fronézis = gondolkodásmód. A Károli-Bibliában indulat szerepel ennek a szónak a helyén.
- 7 A. T. Jones: *A harmadik angyal üzenete*, 17. előadás: A bűntestének hasonlatosságában.
- 8 1Ján 5,20.
- 9 Róm 7,18–20.
- 10 Fil 2,13.
- 11 Mát 26,41.
- 12 Zsolt 138,3.
- 13 Zsolt 141,2–4.
- 14 Ellen G. White: *Jézus élete*, 272. o.
- 15 Zsolt 69,33.
- 16 Csel 9,6.
- 17 Mát 6,10.
- 18 Mát 26,39.
- 19 Fil 2,13.
- 20 Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Az odaszánás c. fejezetből.
- 21 Hab 2,4; Róm 1,17.
- 22 1Sám 30,6.

A 2004-ES ESZTENDŐ ÉRTÉKELÉSE

AZ IDŐK JELEI SZEMPONTJÁBÓL

FELKIÁLTÓJELEK

A címet olvasva bizonyára az esztendő legvégén történt, egész világot megrázó ázsiai földrengés és szökőár okozta katasztrófa jut eszébe elsőként mindenkinek. Néhány napja részt vettem egy előadáson, amely az ember és a természet okozta katasztrófákról szólt, ott hangzott el, hogy a 2004. karácsonyi földrengés, ami a cunamit előidézte, 23 ezer hirosimai atombombának megfelelő erejű volt. Mindnyájan hallottuk, olvastuk, hogy egyes szigetek is kimozdultak helyükből. Bizonyára az is eszébe jutott többünknek, hogy ez a természeti katasztrófa mintegy az előjele volt annak, ami közvetlenül Krisztus eljövetele előtt történik majd, amikor „minden hegy és sziget helyéből elmozdítatik” (Jel 6,14). Üzenetet hordoz az a tény is, hogy gondtalanul nyaraló, szórakozó emberek sokaságát nyelte el a borzalmas pusztulás, pillanatok alatt.

Egy újságíró a következőképpen határozta meg e katasztrófa jelentőségét: „Ez volt a természet szeptember 11-éje.” Arra utalt ezzel, hogy a 2001. szeptember 11-ei esemény, a New York-i világkereskedelmi központ öngyilkos merénylők általi lerombolása ehhez hasonló figyelmeztetés volt az emberi társadalomban felgyúlt konfliktusokat és pusztító erőket illetően. Eszembe jut egy ismerősöm megjegyzése, aki aznap az első hírek hallatán ösztönösen ezt mondta: „Ezután már semmi sem lesz úgy, ahogy ezelőtt volt.”

„A VAJÚDÁSI FÁJDALMAK KEZDETE”

Jézus szólt egy határvonalról a végidő korszakán belül, amit „a vajúdási

fájdalmak kezdetének” nevezett. Az Ő visszajövetele jeleire vonatkozó kérdésre válaszolva felsorolt bizonyos eseményeket, majd ezt a megjegyzést fűzte hozzá: „Mindez pedig a vajúdási fájdalmak kezdete.” (Mát 24,8) Károlyi-fordítású Bibliánkban a „sok nyomorúság kezdete” kifejezés található, az eredeti görög szövegben azonban „vajúdási fájdalmakról” van szó. Ugyancsak ez a képies és jelentőségteljes „vajúdási fájdalmak” meghatározás olvasható Márk 13,9 eredeti szövegében is. Emlékezzünk arra, hogy Jézus gyermekszüléshez hasonlította az Ő dicsőséges eljövételét, amely egyben az „új égnek és új földnek” (2Pét 3,13) a kezdete is. Az utolsó vacsoráról a Getsemánkertbe menet, búcsúbeszédei egyik részleteként a következőket mondta: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy sírtok és jajgattok ti, a világ pedig örül. Ti szomorkodtok, hanem szomorúságtok örömmre fordul. Az asszony, mikor szül, szomorúságban van, mert eljött az ő órája, de mikor megszüli az ő gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az öröm miatt, hogy ember született e világra. Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömeteket.” (Ján 16,20–22)

Ennek ismeretében világosan érthető, mire utalt Jézus, amikor bizonyos eseményeket „a vajúdási fájdalmak kezdetének” nevezett. Azt jelzik ezek, hogy elindult egy folyamat, amely a „szülésbe” torkollik, annak közvetlen közelségét jelzi. A vajúdási fájdalmak időtartamát nem lehet pontosan meghatározni, mert szüne-

tek is vannak közben, és elhúzódhat a folyamat, az azonban biztos, hogy megállítani mindezt már nem lehet, s a fájdalmak egyre sűrűsödnek, és mind hevesebbek lesznek. Hasonlóképpen a Jézus által megjövendölt események sem folyamatosak, de fokozatosan súlyosbodnak. Azt pedig, hogy meddig tartanak, nem lehet előre tudni, de a kegyelemidő min-

„Meglássátok, hogy meg ne rémüljete, mert mindezeknek meg kell lenniük, de még ez nem itt a vég.”

denképpen rövid és sorsdöntő, mert az utolsó lehetőségek időszaka ez a megtérésre és a megszentelődésre, Isten oltalmazó „pecsétje” elnyerésére. Bizonyára ebben az időszakban van a legnagyobb jelentősége „a szelek visszatartásának” (Jel 7,1–3). Isten, nagy kegyelme folytán, lassíthatja a vajúdási fájdalmak fokozódását, mintegy késleltetheti a „szülést”, mert „nem akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson” (2Pét 3,9). Ezért mondta Jézus, hogy amikor a vajúdási fájdalmak megkezdődnek, akkor még „nem jön mindjárt a vég” (Luk 21,9). Ezt a megjegyzést is hozzáfűzte: „Meglássátok, hogy meg ne rémüljete, mert mindezeknek meg kell lenniük, de még ez nem itt a vég.” (Mát 24,6) Isten irgalmában, szeleket visszatartó munkájában reménykedve is igen komolyan kell vennünk azonban „a vajúdási fájdalmak kezdetét”.

Nagy profetikus beszédében mondta Jézus a következőket is: „Lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban, és a földön pogányok szorongása

a kétség miatt, mikor a tenger és a hab zúgni fog. Mikor az emberek elhalnak a félelem miatt, és azoknak várása miatt, amik e föld kerektségére következnek, mert az eget erősségei megrendülnek. Akkor meglátják az ember Fiát eljönni a felhőben, hatalommal és nagy dicsőséggel. Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeteket, mert elközelgett a ti váltságtok.” (Luk 21,25–28) Dicsőséges megjelenésének közvetlen előzményeiről szól itt Jézus, amikor nemcsak a földön inog meg minden, hanem még „az eget erősségei is megrendülnek”. Rámutatott azonban arra is, hogy ezeknek a jelenségeknek, és velük együtt az emberek jövőtől való emésztő félelmének lesz egy „kezdet”. Tanítványainak nem akkor kell fölemelni a fejüket, amikor a megjövendő események már hiánytalanul felsorakoztak és teljes erejükben megnyilatkoznak, hanem akkor, amikor ezek még csak „kezdenek meglenni”.

Jézusnak az a felhívása, hogy tanítványai ekkor rögtön „egyenesedjenek fel és emeljék fel fejüket” (Luk 21,28; az eredeti szöveg szerint), nyilván szoros párhuzamban van azzal, amit „a vajúdási fájdalmak kezdetéről” mondott. A szülő asszony is komolyan veszi a vajúdási fájdalmak kezdetét, ettől fogva készenlétben van, és csak a bekövetkező nagy eseményre koncentrálnak.

Mit állapíthatunk meg most, a 2005-ös esztendő elején? „A vajúdási fájdalmak kezdetét” megelőző békeidőben vagyunk-e még, vagy átléptük már a határvonalat? Bár a próféciákat a beteljesedéssel párhuzamosan, fokozódó világossággal értjük meg, aligha járunk messze az igazságtól, ha 2001. szeptember 11-ét úgy tekintjük, mint a vajúdási fájdalmak kezdetét. Gondoljunk arra, hogy a végidő egyik legjellemzőbb jelensége az, hogy „betelik a föld erőszakokkal” (1Móz 6,11). A szeptember 11-ei döbbenetes erőszakos cselekmény volt a nyitánya a tényleges „erőszakorszaknak”. Egy újságíró ezt a címet

adta az eseményt elemző írásának a világkereskedelmi központ lángba borult tornyaira utalva: „Két égő felkiáltójel”. Kérdés, hogy mi igazán felismertük-e és komolyan vettük-e az akkori felkiáltójeleket, és úgyszintén a múlt év végi újabb felkiáltójelet? De ha 2001-ben még talán nem is fogtuk fel egészen, miről van szó, ma már láthatjuk, hogy azóta az erőszak félelmetes elburjánzása tapasztalható. Gondoljuk csak végig, micsoda borzalmas erőszakcselekmények történtek az elmúlt esztendőben: a beszlani tragédia, a madridi merénylet és a közel-keleti (iraki) borzalmak.

Pár nappal ezelőtt olvastam egy világi újságban a következő sorokat: „»És megtelék a föld erőszakoskodással... Megbáná azért az Úr, hogy teremtette az embert, és bánkódék az ő szívében... Azután a vizek felette igen nagy erőt vevének a földön«... Akár hiszünk, akár nem a feljebbvalóban, a párhuzam magamagát kínálja. Az erőszak Ugandától Palesztináig, New Yorktól Groznijig a 2004. karácsonyi katasztrófa előtt is tombolt a földön, és a cunamit – adatai alapján – bizvást össze lehet hasonlítani a bibliai vízözön-

„Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a fejeteket, mert elközelgett a ti váltságtok.”

nel, vagy felfoghatjuk annak helyi változatoként. Csupán az a kérdés: mire vonatkozik a kegyelem, mi áll az új szerződésben.” (168 Óra, 2005. jan. 28.) A legutolsó mondat azt a kérdést veti fel, hogy vajon lehet-e most is olyan kegyelmi szövetségre számítani a katasztrófa nyomán, mint a vízözön után.

AZ ERKÖLCSI TORZULÁS MÉLYÜLÉSE

A bűn elhatalmasodása annyira meg-rázó, hogy egyértelmű: nem reménykedhetünk újabb békeszövetségben

a teremtő Isten és az ember között, hanem csak a végső igazságszolgáltatásban és szabadításban bízhatunk. Ami a nemi élet erkölcsét jelenti, az pl. szinte eltűnt. Még mindig egyre fokozottabban teljesedik be az, amit a Szentírás az „utolsó időkről” mond, hogy emberek egyedül csak a „gyönyör szeretői” (2Tim 3,4) lesznek. Beteljesedett Jézusnak az a kijelentése is, hogy az eljövetele előtti idő hasonló lesz „Lót napjaihoz” (Luk 17,22–30). A homoszexualitás gyors térhódítása és a legalizálására irányuló erőteljes törekvések erről tanúskodnak.

Ami az általános, más területen is jellemző erkölcsi romlást illeti, egy cikkből idézek ismét. A karácsonyi katasztrófa kapcsán a következőket írta egy újságíró: „Profí emberkereskedők szedik össze, és eladják a szökőár után egyedül bolyongó árvákat... Barbár Ázsia? Svédországban profí betörők és amatőr szomszédok fosztják ki azoknak a lakásait, akik feltehetően oda-vesztek az ázsiai nyaralásban. Barbár Európa?... Másodszor erkölcsi katasztrófát [jelez az is, hogy]... tessék csak nyugodtan utazni – hívják egyes helyi utazásszervezők, és viszik is utazási irodák a turistákat, akik közül néhányan már napoznak is a szökőár által tisztára mosott strandokon... A harmadik erkölcsi katasztrófa azonban az lesz, hogy visszatérünk a rendes kerékvágásba. Már az után, hogy tényleg felgyorsul a segélyezés, világnyivá terebélyesedik a szolidaritás, és ennek révén – meg a dolgok természetes rendjénél fogva – elhárul a legközvetlenebb tömeghalálveszély. Akkor megveregetjük a saját vállunkat, azért rendes kis emberiség vagyunk mi ugyebár. S vágjuk tovább a fát a tengerparton, visszük a hullám tövébe a szállodasort, égetjük a dzsungelt, fűtjük az eget, ahogy kényelmünk megkívánja. Közben nem jut földrengésjelzőre, de nem jut még arra sem, hogy egy [esetleg újabb] világtasztrófa elemi enyhítéséhez legszükségesebbeket elraktározzuk valami biztos helyen. Akármilyen jó kis emberiség vagyunk, aligha tudnánk megegyezni, kire bízunk a raktár kulcsát... Hiszen voltaképpen, két adakozás között, mindnyájan profí kereskedők vagyunk. Naponta árulunk

és veszünk az emberpiacon (munkaerőt törvényesen, szexuális szolgáltatást törvénytelenül, és fordítva), profiként akarunk betörni a haszon raktárába kulccsal vagy pajszerral, és itt is, ott is csak akkor szólal meg a riasztó, ha nagyon nagy baj van... De annyira sosem ijedünk meg, hogy észrevegyük: az emberi társadalom nagyobbat reccsen ilyenkor, sőt recseg-ropog az egész... Sosem tudjuk megreparálni.” (Füzes Oszkár: *Humani, Népszabadság*, 2005. január 4.)

A KLÍMAKATASZTRÓFA VESZÉLYE

Erről a témáról is mind többet hallhatunk, olvashatunk. Az idén január 26-án nyilvánosságra hozott újabb, elemző és összesítő tanulmány szerint: „Vészjósló iramban közeledünk azokhoz a határértékekhez, amelyek átlépése után már a hőmérséklet emelkedése tragikus és visszafordíthatatlan környezeti változásokkal jár. Elsősorban a mezőgazdasági termelés drasztikus csökkenésével, szárazsággal, járványok elterjedésével, a tengerszint emelkedésével, valamint hatalmas erdőségek pusztulásával számolhatunk a tanulmány szerzői szerint. A szakértők nem zárják ki a felmelegedés váratlan, fékevesztett »megszaladását« sem, ami akár a grönlandi jégsapka megolvadását vagy a Golf-áramlat leállását is okozhatja... Átlépjük ezt a kritikus pontot, ha Földünk átlaghőmérséklete két Celsius-fokkal emelkedik az 1750-ben mért értékhez képest. Az ipari forradalommal indult meg ugyanis az emberi tevékenységre visszavezethető, éghajlatot befolyásoló környezetkárosítás – elsősorban a szén-dioxid feldúsulása a légkörben, aminek következtében a CO₂ mintegy üvegházként tartja vissza bolygónk hőszugárzását. Kétszázötven év alatt 0,8 fokkal emelkedett az átlaghőmérséklet, napjainkban azonban jelentősen gyorsul a felmelegedés. Bő egy Celsius-foknyira vagyunk tehát a kritikus küszöbérték elérésétől.” (Semjén Adrián: *Vészjósló iramban dúsul a szén-dioxid*, *Népszava*, 2005. január 26.)

Vida Gábor, a jeles magyar természettudós írta még 1998-ban: „A természetes, eredeti állapot szinte

mindeniütt eltűnt. Megsemmisült vagy jelentősen megsérült, még mielőtt megismertük, megértettük volna... csodálatos működését. A Bioszféráról van szó, nagy B-vel írva, a világegyetem e páratlan csodájáról, melynek működésétől függ létünk... Ez a Bioszféra biztosította az oxigénes légkört, az iható vizet, a táplálékunkat, az energiánkat és az elviselhető klímát. Ez a földi nagy egész, a „nagy rendszer”, amelynek megértésétől függ egy kis rész, az emberiség további sorsa... Látszólag nincs nagy baj, hiszen az UNESCO szervezésében évek óta folyik a MAB (Man and Biosphere/Az ember és a bioszféra) program, bár elgondolkodtató a sorrend. Ember és a bioszféra. Ahogy Juhász Nagy Pál írta, ebben is az önteltség, az emberi gőg tükröződik, s olyan, mintha valaki magát saját szülőanyja elé helyezné: Én és az Anyám... .

Létiünket biztosító bioszféránk működése korántsem jelenti tudósaink fő kutatási területét. Túl komplex, túl sok időt és energiát igénylő kutatás lenne. Nem specialistáknak való. Még egy-egy alrendszere is kivételesen széles tudást, sokféle tudományterület összefogását, összehangolását igényli... A tudomány reflektora csak a féktávolságnál rövidebb utat képes bevilágítani... s még ha látjuk is a veszélyt, képes-e a tudósok fóruma az önző, mának élő embereket lemondásra, összefogásra, az egész emberiség ügyének megfelelő életmódra rábeszélni? Aligha... A csak saját magával törődő ember a legkorlátoltabb rövidlátó.” (Ezredforduló, 1998/6. szám)

A JELENÉSEK KÖNYVE

13. FEJEZETÉBEN FOGLALTAK TELJESEDÉSE

A pápaság lelki, szellemi és politikai befolyása tovább növekszik a profetikai előrejelzés szerint. A protestantizmus egykori fenntartásai a pápasággal szemben gyakorlatilag megszűntek. Magyarországi református lapban, református lelkész tollából olvastam a következő sorokat a közelmúltban: „Ami pedig a római katolikus–protestáns közeledést illeti, itt az 1Kor 12,1–3 és az 1Ján 2,1–4 az

irányadó: Krisztust vallja-e valaki? Ha igen, akkor is a testvérem, ha tömjénnel füstöl. A krisztológia (a Krisztusról szóló tanítás) szempontjából nincs jogunk gőgösen bálványimádásnak nevezni az eucharisziáról (miseáldozatról) szóló mai római tanítást és gyakorlatot.” (Sárospataki füzetek, 2004/2. szám, 137. o.)

Figyelemre méltó, hogy a pápaság erőteljesen dolgozik a vallásközi ökumenizmus megerősítésén és kiterjesztésén. Gyakran hangoztatott új jelszó: az „Ábrahám vallásainak összetartozása”. A zsidók, a muszlimok és a keresztények egyaránt tisztelik Ábrahámot, az új kifejezés tehát azokra a törekvésekre utal, amelyek célja e három vallás összebékítése. Egy másik, ugyancsak friss szakkifejezés: „krisztocentrikus szinkretizmus” (Krisztus-középpontú valláskeveredés), ami a világ vallásai egységbe forrasztásának programját hirdeti, a kereszténység (közelebbről a pápa) vezető szerepének megőrzésével.

A „szelek fékentartása” kegyelmes megnyilatkozásának tekinthetjük azt a jelenséget, hogy Európában bizonyos megvilágosodás és ellenállás nyilatkozik meg néhány hónapja a pápaság hatalmi törekvéseivel szemben. Súlyos presztízsvesztést jelentett a pápaságnak, hogy az európai alkotmányba végül is nem került bele az Európa keresztény gyökereire való hivatkozás, bármennyire is küzdött ezért a vele szövetséges politikai erőkkel együtt. De jelentős politikai erők tiltakoztak az ellen is, hogy Rocco Buttiglione – aki II. Pál pápa bizalmasa – az Európai Unió biztosa pozíciójába kerüljön. „Ő nem Olaszország uniós biztosa, hanem a Vatikáné... A katolikus vallás azon fundamentalista változatának mélyen elkötelezett híve, amely szerint az államnak a pápa uralmát kell elfogadnia... Már eddig is élén állt annak a kampánynak, amely a katolikus gyökereknek az EU alkotmányába való belefoglalására... irányult. Ezért hatékony és veszélyes Európa katolikus fundamentalista víziójának a megteremtésére irányuló törekvése” – nyilatkozta Marco Cappato, az Olasz Radikális Párt EP-képviselője (European Voice, 2004.

szeptember 4.). Meglepő és különös volt, hogy a legbefolyásosabb kormányfők sem tudták leállítani országuk egyes EP-képviselőinek erőteljes tiltakozását. A visszautasított Buttiglioné helyett végül is új biztost kellett jelölnie Olaszországnak. A Vatikán egyik főpapja panaszosan a pápaság elleni „világi inkvizíció” új jelenségét emlegette ezzel kapcsolatban. Az Európai Parlament tiltakozó képviselői viszont még jobban felhőrdültek erre, mondván, hogy a Vatikán ne emlegesse az inkvizíciót, mert ők nem akarták megégetni Buttiglionét, hanem csak az Európai Unió biztosi tisztet nem akarták ráruházni a nézetei miatt.

Hasonlóképpen igyekszik ellenállni több európai ország, illetve azok vezetése jelenleg az erőteljes amerikai befolyásnak is. **A próféciaik ismeretében**

„...erejüket és hatalmukat is a fenevadnak adják.”

azt mondhatjuk, hogy mindez még a kegyelmi állapotot jelzi Európában ebben a pillanatban. Kérdés azonban, hogy meddig. Jelenések könyve 13. fejezetének kijelentése szerint az Egyesült Államok végül a Föld minden lakosának diktálni fog, tehát Európának is. Jelenések könyve 17. fejezetében pedig azt a kijelentést találjuk, hogy az európai „tíz király” végül „erejét és hatalmát a fenevadnak adja” (13. vers).

George Bush elnök újraválasztása Amerikában szintén az idők igen jelentőségteljes jele, tekintettel arra az irányzatra, amelyet képvisel. Valószínűleg mindannyian hallottunk, olvastunk arról, hogy néhány millió ún. evangéliumi protestáns hívő szavazata döntötte el a választást Bush javára. Olyan választók voltak ők, akik korábban távol tartották magukat a politikától, de most lelki vezetőik meggyőzték őket: egyenesen kötelességük szavazni, hogy olyan kormányzás létrejöttét támogassák, amely a valláserkölcsei értékek érvényesítését szorgalmazza törvényhozásával. Condoleezza Rice, a nemzetbiztonsági tanácsadóból lett külügyminiszter,

Bush elnök bizalmasa és jobbkeze szintén elkötelezettje az állam és egyház szétválasztását gyakorlatilag megszüntetni kívánó, az Egyesült Államokból keresztény államot formálni akaró irányzatnak.

Hogy mennyire ez az irányzat juttatta a hatalomba ismét Bush elnököt, mégpedig fölényes előnnyel, az kitűnik a következő idézetből: „Az »erkölcsi többség« jelszavával a hetvenes évek végén jelentkező irányzat szerint a hívőknek nem csupán lehetőségük van befolyásolni a társadalmat, de ez egyenesen kötelességük is... A lelkészeket tanfolyamokon készítették fel a kampányra. Elsősorban azt verték beléjük, hogy a szószékről ki ne mondják, név szerint kire is kell szavazni, ez ugyanis az adómentes státus elvesztését vonja maga után.

(Ennyi azért még megmaradt az egyház és állam szétválasztá-

sából.) ...Az Úristen szándékairól jól értesült papok sok helyen hozzátették azt is, hogy aki »bűnösen« szavaz, az nem számíthat a Mindenható bocsánatára... Busht ellenben az Úr küldte, hogy ezekben a nehéz időkben erkölcsi irányt mutasson... A legbefolyásosabb egyházi személyiségeknek a Fehér Ház végül már hetente tartott magas szintű telefonkonferenciát, ahol egyeztették a felmerült kérdésekre adandó válaszokat.” (Népszabadság, 2004. november 1.)

Bush elnök nagyon jól tudja, hogy kiknek van lekötelezve megválasztásáért, amint nyilatkozata is tanúsítja: „A választók világosan megmondták, hogy mit akarnak. Politikai tőkét nyertem, és szándékomban áll ezt beváltani. Mikor, ha nem most? Ez a stílusom.” (168 Óra; 2004. november 25.) Az elemzők rámutatnak arra, hogy az Egyesült Államok legfelsőbb bíróságában három üresedés várható a közeljövőben, a helyükre lépő bírákat pedig az elnök hatásköre kinevezni. Nem kétséges, hogy Bush elnök mely irányzat képviselőivel fogja betölteni ezeket a helyeket a roppant nagy befolyású testületben. „A Gallup [közvéleménykutató] legutóbbi kimutatása szerint az

amerikai választók 44 százaléka vallja magát »evangelical«-nak. A Busht választó republikánusok 28 százaléka közülük került ki. Ők... azt hirdetik, hogy az Egyesült Államok »God's own country« [Isten saját országa], polgárai pedig Isten választott népe. Ha ez a fel fogás hatalmasodik el George W. Bush politikájában, nehéz négy év elé néz az Egyesült Államok és a világ.” (168 óra; 2004. november 25.)

Különösen megdöbbentő, hogy az amerikai demokrácia, amely a szabadságjogokat leginkább tiszteletben tartó mintademokrácia volt, mennyire átalakulóban, illetve megszűnőben van. A következő idézet szinte félelmetes képet fest erről, és figyelmeztet arra, hogy mennyire becsülnünk kell azt a szabadságot, amit jelen pillanatban még élvezünk, azt a polgári demokráciát, amely ma hazánkban létezik. Az Egyesült Államokban élő elemző, Róna-Tas Ákos cikkéből idézünk: „A republikánus [a Busht hatalomra emelő párt] pártvezetés szokást, etikettet, önmérsékletet sutba vetve, izomból ver keresztül minden törvényt. A demokratáknak nem engedik, hogy bármit beterjesszenek, vagy bármely törvénytől kiegészítő javaslattal éljenek. Több száz oldalas törvényeket visznek a ház elé órákkal a végszavazás előtt, anélkül, hogy az ellenzéki képviselők lehetőséget kapnának arra, hogy elolvassák a szöveget. Több törvényét éjszaka terjesztenek be, és rögtön szavaznak is róla. A törvények vitáit egy órában limitálták. A republikánus képviselőkkel vagy a kormánnyal szembeni vizsgálóbizottságok létrehozását pedig rendre megakadályozzák. A törvényhozás megszűnt mint független politikai erő az elnöki végrehajtó hatalommal szemben, és annak hűséges szolgájává szegődött.” (Élet és Irodalom, 2004. november 10.)

A közelmúltban hallottam egy jól tájékozott szakértőtől a következőket: „A migráció (a bevándorlás) megváltoztatta a népesség összetételét mind az Egyesült Államokban, mind Európában. Fokozatosan mindkét helyen kisebbségbe kerül a régi, klasszikus szabadságjogokhoz ragaszkodó réteg. Egészen más értékrendet valló szavazók

kerülnek többségbe. A kormányzatok végül nem tudnak mást tenni, mint hogy engednek a vallási és erkölcsi értékeket világi törvényhozás által is meghatározni kívánó tömegek követelésének.” Hozzá kell tennünk ehhez, hogy a terrorizmus és a természeti katasztrófák okozta félelem is abba az irányba hat, hogy az emberek többre értékelik a biztonságot, mint a szabadságot, és a biztonság megteremtése érdekében keménykezdű, sőt akár diktatórikus államvezetést kívánnak inkább.

VÉGKÖVETKEZTETÉS

Nem szeretném ezt a saját szavaimmal kifejtteni. A következő bizonyosságtétel tömören és tökéletesen megteszi ezt: „Isten népének meg kell szívlelnie

a figyelmeztetést, és fel kell ismernie az idők jeleit. Krisztus jövetelének jelei túl világosak ahhoz, hogy kételkedjünk bennük. E dolgok fényénél az igazság minden hitvallójának erőteljes igehirdetőnek kellene lennie. Isten mindenkit felhív, mind a lelkeseket, mind a gyülekezet tagjait: ébredjenek. Az egész mennyben lázas tevékenység folyik. A világtörténelem hatalmas léptekkel közeledik a végéhez. Az utolsó idők veszedelmei között élünk. Nagy veszedelmek küszöbén állunk, és mi mégis alszunk. Ijesztő ez a tétlenség, a buzgalomnak ez a hiánya Isten ügyében. E halálszerű álmom Sától ered...

Láttam, hogy Isten népe valamilyen változásra vár – valamilyen kény-

szerítő hatalomra, hogy megragadja őket. Azonban csalódnia fognak, mert tévednek. Nekik kell a cselekvés mezejére lépniük, nekik kell megragadniuk a munkát, és buzgón kiáltaniuk Istenhez, hogy igazán megismerjék önmagukat.

„Isten népének meg kell szívlelnie a figyelmeztetést, fel kell ismernie az idők jeleit!”

Az előttünk lejátszódó jelenetek elég hatalmasak ahhoz, hogy felrázzanak minket és sürgessünk mindenkit, aki hajlandó meghallgatni az üzenetet. A föld aratása már csaknem érett.” (Ellen G. White: Bizonyosságtételek I., 246. o.)

Vankó Zsuzsa

LEVÉL FLORIDÁBAN ÉLŐ TESTVÉRÜNKTŐL

„Elérkezett az az idő, amikor olyan szerencsétlenségek és csapások érik a világot, amelyeket emberi balzsam nem gyógyíthat meg. Isten Szent Lelke visszavonul. A katasztrófák sűrűn követik egymást, mind a szárazföldön, mind a tengeren. Milyen gyakran hallunk híreket földrengésekről, tornádókról, tűz vagy árvíz pusztításairól, rengeteg élet és vagyon elvesztéséről! Ezek a szerencsétlenségek, szeszélyes kitörések látszólag a természet felbomlott egyensúlya miatt következnek be, teljesen függetlenül az emberi tevékenységtől, de mindezekben Isten célját láthatjuk. Mindezzel férfiakat és nőket a veszély tudatára akar ébreszteni.” (Christian Service, 52–53)

Az elmúlt hét végén megint nagyon kegyelmes volt hozzánk az Úr, mert nagy pusztítástól és rombolástól védett meg bennünket. Az előrejelzés szerint a Charley nevű hurrikán ment volna keresztül lakóhelyünkön, de végül is csak erős szelet és sok esőt kaptunk, és csupán a vihar széle ért bennünket. A Port Charlotte-ban, Orlando-ban és Daytonában élők viszont nem voltak ilyen szerencsések. 22 ember veszítette életét. Ezrek otthona rongálódott vagy semmisült meg. Több ezren napokig áram nélkül maradtak, sőt voltak, akik egy egész hétig nélkülözték az elektromosságot és az attól függő szolgál-

tásokat. A Charley kivül több más szerencsétlenség is történt az elmúlt héten. Nagy árvíz volt Angliában, földcsuszamlás Death Valleyben, terrorcselekmények több helyen a világon... és csak néhányat említettem a sok közül.

Mindezek az események a Mát 24,6–7 verseire emlékeztettek: „Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről... s lesznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé.”

Azon is elgondolkodtam, hogy naponta, olyan sűrűn és olyan mennyiségben hallunk katasztrófákról, hogy már nem is csodálkozunk el rajtuk. Nem hozzuk összefüggésbe mindezt Isten próféciáival és Jézus második eljövételével.

Könnyen hozzászokunk a változó állapotokhoz és körülményekhez. Eseményeket, amelyek azelőtt aggasztottak vagy megrendítettek volna bennünket, most normálisnak és elfogadottnak tekintünk. Abszolút helyett relatív fogalmakban gondolkozunk. Például amikor Pennsylvaniában éltünk és azt mondtuk, hogy hideg van, akkor a hőmérséklet mínusz 20 fok körül volt. Most, amikor Floridában lakunk és hidegről beszélünk, maximum fagypontra esik le a hőmérséklet. Egy másik példa: gyermekkoromban hallatlan volt, hogy egy nő házasságon kívül együtt éljen egy férfival, ma pedig ez már általánosan elfogadott életforma.

Ha hozzászokunk és alkalmazkodunk bizonyos életkörülményekhez, ez megkönnyítheti napjainkat, de nem

szabad minden téren ezt tennünk. Nem alkalmazkodhatunk és nem alkudhatunk meg, ha Isten törvényének megszegéséről van szó, s az idők jeleivel vagy a világ történelmének záró eseményeivel kapcsolatban sem.

Aggaszt és nyugtalanít, hogy hozzászokunk a katasztrófa hírek mindennapiságához. Nem ismerjük fel az események valódi jelentőségét. Jézus második eljövételének mérföldkövei ezek. Istentől jövő figyelmeztetések arra, hogy készüljünk el az Ő fogadására, legyünk készenléti állapotban, és szorgalmasan dolgozzunk mások megmentéséért.

Mát 24,33-ban a következőket olvashatjuk:

„Azonképpen ti is, mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt.”

Isten ígérete biztos! Azt mondta, hogy amikor ezeket az eseményeket látjátok, akkor tudjátok meg: az én közeli érkezésemet jelentik be. Ezek a katasztrófák és szerencsétlenségek Istentől jövő intelmek és figyelmeztetések. Ha a gonosz szolgálóhoz hasonló álláspontra helyezkedünk, és azt mondogatjuk, hogy halogatja az Úr az Ő eljövételét, vagy ha nem vagyunk éberek, és nem figyelünk fel a jelekre, akkor elveszítjük az örök életünket, s az ítélet napján még másokért is felelősek leszünk: mindazokért, akiknek bizonyosságot tehattünk volna, de nem tettük.

A 2004-es év tele volt természeti csapásokkal, szerencsétlenségekkel és tragédiákkal, de az utolsó hét felülmúlta az egész évi eseményeket. Rosszul kezdődött, és minden nappal csak rosszabb és rosszabb lett. A Dél-Ázsiában kitört szökőár utáni első napokban háromezer ember haláláról beszéltek, de naponta több ezerrel emelkedett ez a szám. A legutóbbi számítás szerint 226 ezer fölött van már az áldozatok száma. Hogy valóban hány ember vesztette életét, azt soha nem fogjuk megtudni, mert van, ahol abba hagyták a halottak számlálását, és csak temették őket a tömegsírokba.

Amint néztem a riportokat a szökőárról, egy idézet járt a fejemben, amit egyszer régen, White testvérnő írsaiban olvastam. Azt írta, hogy a természet „néma prédikátor”. Az elmúlt hét eseménye erőteljes prédikáció volt Istentől az emberiségnek, és különösen **nekünk, választott népének**. Nagyon sok párhuzam van e szerencsétlenség és a végső események között, nagyon sok figyelmeztetés rejlik bennük. Itt most csak néhányat szeretnék említeni.

A legfontosabb üzenetet a következő párhuzamban látom. Azon a környéken nem volt vészjelző berendezés. A riportokban többször beszéltek arról a tényről, hogy nagyon sok ember megmenekülhetett volna, ha jelzik nekik a pusztító hullámok érkezését. De sokkal nagyobb csapás előtt állunk, mint amilyen ez a szökőár volt, s a Földön élők többsége el fog pusztulni. Csak azok maradnak meg, akik a magaslatra menekülnek. Isten választott emberei alkotják a figyelmeztető hálózatot, mi vagyunk a vészjelző berendezés. Megszólaltatjuk-e a „vészharangot”? Megteszünk-e minden tőlünk telhetőt a biztonságtevés terén?

A jelentések szerint semmilyen látható előjele nem volt a szökőárnak, illetve csak annyi, hogy szokatlanul

nyugodt volt a tenger. A nyaralók gondtalanul strandoltak. Amint a szökőár váratlanul jött, ugyanúgy Jézus eljövetele is váratlanul éri az emberek többségét. Mát 24,38–39-ben a következőket olvashatjuk: „Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban ettek és ittak, házasodtak és férjhez mentek, mind ama napig, amelyen Noé a bárkába ment, és nem vettek észre semmit, mígnem eljött az özönvíz és mindnyájukat elragadta: akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is.”

Mutatták a hírekben, hogyan sodorták el az erőteljes hullámok a tehetetlen embereket. Amint a szökőár hullámai, ugyanúgy a bűn is hatalmas erővel ragadja magával az emberiség többségét, és örök halálba sodorja őket.

Tudósításokat hallottunk csodálatos megmenekülésekről, olyan emberekről, akik például fába, épületbe vagy úszó tárgyba kapaszkodtak, és megmenekültek. Ezek a történetek szemléltetik, hogy a végső nagy pusztításban is van remény a megmenekülésre. Ez a remény a Jézus Krisztusban való hitben, és az Őbeléje való kapaszkodásban rejlik.

Volt egy tízéves angol kislány, aki észrevette, hogy kezd a víz visszahúzódni, és mondta az anyukájának, hogy szökőár van készülőben. Tudta, hogy a tenger visszahúzódása a szökőár előjele, mert éppen az előző héten tanult róla az iskolában. Ott, azon a környéken a kislány és anyukája mindenkit figyelmeztetett a veszélyre. Az emberek magasabb területre menekültek, és senki nem halt meg. Ismernünk kell az idők jeleit és a próféciákat, hogy mi magunk is megmeneküljünk, és másokat is figyelmeztetni tudjunk a végső nagy veszedelemre.

Az elmúlt év a szökőáron kívül is tele volt szerencsétlenségekkel. Árvíz volt Arizonában, földcsuszamlások Kaliforniában, terroristatámadások Ázsiában, tűz Brazíliában, hogy csak a nagyobb eseményeket említsem. Jézus azt mondta, hogy amikor látjátok ezeket az eseményeket, akkor tudjátok, hogy „közel van az eljövetelem”. Csodálatos, hogy a Jó Isten előre elmondta nekünk a visszatérése előtti eseményeket és jeleket. Azért tette, hogy mi magunk is fel tudjunk készülni az Ő eljövételére, és legyen alkalmunk másokat is Őhöz vezetni. Végtelenül hálás vagyok a Jó Istennek az Ő Szaváért, és a próféta-ság lelkéért, de tudjuk, hogy az ismerettel felelősség is jár!

Azt mondják, hogy egy kép ezer szónál is többet ér. Olyan sokszor hallottam már a befejező munkára és a biztonságtevésre való felszólításokat, de amint néztem, hogyan sodorják a szökőár hullámai a tehetetlen embereket a vesztükbe... akkor a magunk felkészülése és a másoknak való biztonságtevés sokkal fontosabbá és sürgetőbbé vált számomra.

Ellen G. White a következőket írja:

„És miként a Noé napjaiban lett, úgy lesz az ember Fiának napjaiban is.» (Luk 17,26) Megmutatták nekem, hogy borzasztó állapotok vannak világunkban. A kegyelem anyaga távozni készül... Isten törvényét érvénytelené tették. Hallunk zürzavarról, szükségről és éhségről, földrengésekről és árvizekről, és látjuk ezeket. Borzalmas

erőszakosságokat követnek el az emberek; az indulatok uralkodnak, nem az érvelés. Isten átka van a Föld lakóin, azokon, akik olyan züllötteké váltak, mint Szodoma és Gomora lakói voltak. Tűz és árvíz pusztítja el ezrek életét, és azt a tulajdont, amit önző módon a szegények elnyomásával gyűjtöttek össze. Az Úr hamarosan bevégzi munkáját, és véget vet a bűnnek.” (*Maranatha*, 137. o.)

„Isten az, aki kezében tartja a lelkek sorsát. Nem nevetjük ki, nem üzhetünk gúnyt belőle örökké. Csapásai már a földre érkeztek. Pusztulás és halál jelzi a féktelen és félelmetes szélvésznek nyomát. Emésztő tűz tarolja le az erdőt és a zsúfolt nagyvárost. Vihar és hajótörés vár a tengeren átkelőkre. Akik pedig a szárazföldön utaznak, azokat balesetek és szerencsétlenségek fenyegetik. Orkán, földrengés és éhínség egymást érik. Az emberek szíve mégis kemény marad. Nem ismerik fel Isten figyelmeztető hangját. **Nem akarnak a tornyosuló vihar elől az egyedüli biztonságba menekülni.** Sokan maguk is elaludtak azok közül, akiket Isten a Sion falára állított, hogy figyeljék, fürkésszék a vész közeledtét, és riadót fújjanak. Akiknek a legtevékenyebbeknek kellene lenniük, elhanyagolták kötelességüket és emberek pusztulásáért felelősek.” (*Bizonyágtételek V.*, 234. o.)

„Mennyire óvatossá kell lennünk, kerülnünk kell a szórakozásokat és minden felelőtleniséget, könnyelműségi kocsikban, a hajókon, vagy bárhol legyünk is, mert a mindennapi katasztrófák feljegyzései mutatják, hogy sehol sincs biztonság. Még otthonunkban is veszélyben vagyunk viharok, árvizek, tüzek miatt, amelyek ezeket söpörnek el, mialatt a földrengések is ezeket semmisítnek meg. **Ha valamikor időszerű volt, hogy mértékletesek és józanok legyünk, és imádkozzunk, az most van.** Életünk csak akkor van biztonságban, ha Jézus Krisztussal Istenben van elrejtve. Mindennap meg kell tisztítanunk magunkat, amint Ő tiszta. Istenben mindég reményteljes a helyzetünk. Védelmünk a hit, mert összeköti emberi gyengeségünket az Isteni erővel. Az emberek talán nevetnek a hiszékenységünkön, mert hisszük, hogy angyalok lettek megbízva a borzalmas szerencsétlenségek elhárításával, de én... elhiszem, és ezt a hitet táplálni fogom. Hiszem, hogy Isten megmentett attól a rettenetes szerencsétlenségtől, amit Sátán szívesen hozott volna ránk.” (*Second Advent Review and Sabbath Herald*, 1984. január 29.)

Tokics Edit

IN MEMORIAM

„Tudom, hogy az én Megváltóm él” (Jób 19,25)

Lapunk olvasói közül talán többen emlékeznek Etédi Lénire, aki múlt év májusában halt meg egy combnyaktörést követő műtét után, a székesfehérvári traumatológián. A lovasberényi idősök otthonából került sérülése miatt a kórházba. Idősen, betegen is kellemes külsejű, intelligens, finom modorú, rendkívül türelmes, sohasem panaszkodó, igazi hívőt ismerhettem meg benne.

Éppen transzfúziót kapott, műtetre várt, amikor először találkozhattunk. „Az orvosok kicsit félnék – mesélte –, mert rossz a vérképem, a szívemet is operálták, műanyag billentyűt építettek be, pacemakerem van, de én nem aggódom, az Úr kezében vagyok.” Elmondta, hogy azért döntött az otthon mellett, mert könnyíteni akart a lányán, akinek beteg férjét kell ápolnia, ne legyen még ő is teher a vállán.

Balesete az otthon egyik lakójának figyelmetlensége miatt következett be, aki megszédült és ráesett. Etédi néni hangsúlyozta, hogy ő nem haragszik rá, s nem szeretné, ha bárki azt a nénit vádolná.

Bántotta, hogy ebben az állapotában nem tud önállóan tisztálkodni. Emiatt még ő kért elnézést látogatójától.

A szombatiskolóját hiányolta, a sietségben nem tudta magával hozni. Hamarosan újra a kezébe vehette, amikor meglátogatta az otthon vezetője. Addig én olvastam fel neki a tanulmányból. Többször kért, álljak meg közben, hogy el tudjon gondolkodni a hallottakon.

A műtét után friss volt, bizakodó; hamarosan széken üldögélhetett, de az operált lába csúnyán dagadni kezdett. Sok mindennel próbálkoztak az orvosok, akik maguk sem értették, mi történt. Nem volt vérkeringés a lábában, fertőzésre gyanakodtak.

Etédi néni soha nem panaszkodott. Szerették a nővérek, becsülték az orvosok, betegek. Amikor fulladni kezdett, s átvitték az őrzőbe, ez volt az utolsó mondata, amit hallottam tőle: „Istenem, bocsásd meg a bűneimet!”

Másnap délben meghalt.

Noha csak pár napja ismertem, szívem mélyéből gyászoltam őt. Áldott életű, Istenben minden körülmények között bízó, hívő testvérré találtam benne.

Sasváriné Nagy Hajnalka
Székesfehérvár, 2005. január 9.

„Ne félj, mert én veled vagyok!”

Kristen gyógyulásának története

Keresztény emberként feltétlenül hiszek Isten mindennütt jelenvalóságában, abban, hogy bárhová megyünk is, nem vonhatjuk ki magunkat az Ő jelenlétéből (Zsolt 139,7–12). Emellett azonban előfordulhat, hogy rendkívüli megterhelés esetén Isten jelenléte különleges és személyes módon nyilatkozik meg egyesek életében, olyan hatalommal és inspirálóan, hogy a szenvedő a kétely árnyéka nélkül tudja: Isten van jelen – nem feltétlenül azért, hogy eltávolítsa a nyomorúságot, de mindenképpen bátorságot és erőt adva.

Szeretném elmondani egy fiatalasszony, Kristen történetét. Kristen korábban buzgó katolikus volt. Amikor megismertem, már a Maryland állambeli spencerville-i adventista gyülekezetet látogatta, és keresztségre készült. Hosszúra nyúlt megpróbáltatása 2000 júniusában kezdődött. Miután kb. hat héten át erőteljes allergiaszerű tüneteket tapasztalt, a mellkasröntgen nagy tömeget mutatott ki a mellkasában, amelyet „nem Hodgkin-limfoma”-ként diagnosztizáltak.

A betegség agresszív természete miatt Kristen azonnal kemoterápiás kezelést kapott. Az orvosok abban reménykedtek, hogy hat kezelés segíteni fog. De amikor az ötödik, majd a hatodik kezelés után ismét nőni kezdett a rákos daganat a mellkasában, „kemorezisztens” esetnek nyilvánították, és John Hopkinshoz küldték transzplantációs műtétre.

A kemorezisztens betegség drasztikus kezelést igényel. 2001 januárjában megtörtént a transzplantáció (a saját véréből), amit egy hónapos sugárkezelés követett. Kristen nagyon jól érezte magát még hat hónap múlva, a júniusi ellenőrző vizsgálatnál is, de az eredménye nem volt jó. Áttét jelent meg a veséjében, és nagyon lefogyott. Mindeddig százszázalékos volt a hite abban, hogy Isten meggyógyítja őt. De valóra válhat-e ez a remény? Az ismeretlentől való félelem visszatért. Folytassa-e a küzdelmet, amely most olyan reménytelennek látszott?

Azt mondták neki, hogy újabb transzplantációra van szükség. Ezúttal donorra is szükség volt, mégpedig egyenes ági rokon donorra, és arra is, hogy az összeférhetőség minden tekintetben tökéletes legyen. Az esély erre szinte a nullával volt egyenlő. Valamiféle csodára volt szükség, és Kristen nagyon elbátortalanodott, amikor mindezt közölték vele.

Nem sokkal ezután egyik barátja egy könyvet ajándékozott neki, ami arról szólt, hogy Isten olykor válságot enged meg az életünkben azért, hogy lelkileg növekedjünk és erősebbé váljék a hitünk Őbenne. Kristen elfogadta ezt az üzenetet, és már tudta, hogy ismét képes lesz folytatni a küzdelmet. Bármit kész volt vállalni és megtenni Istenért.

Most az következett, hogy az egyetlen egyenes ági rokonától, a bátyjától szövetmintát vegyenek. Ez volt az egyetlen esélye. Az eredmény tökéletes összeférhetőséget mutatott. Megtörtént a csoda, és beutalták őt a transzplantáció elvégzésére. A daganat ekkor már szétterjedt az egész mellkasában, a tüdőkből, és mindkét veséjében is jelen volt.

A transzplantáció előkészítéseként három kör kemokezelést kapott, az immunaktivitás csökkentése érdekében, hogy teste befogadja a testvérétől való sejteket. Ebben az időszakban, a 2002 januárjára tervezett transzplantáció előtt beteg volt a kemokezelés halmozott hatásai miatt. Félt, gyenge volt és fáradt, visszaborzadt attól, hogy ismét szembe kell néznie a halállal egy újabb rizikós eljárás során. Sokan egy transzplantációt is nehezen élnek át, neki ez volt a második.

Egyik reggel meglátogatta egy barátnője, hogy vigasztalja őt. Azt mondta neki, hogy ha úgy érzi, nem bír tovább küzdeni, ez nem hitetlenség, nem kell erre kényszerítenie magát. Ez megkönnyebbülés volt Kristennek, mivel mindenki más azt mondta neki, hogy erősnek kell lennie és kitartani – nem tudták igazán, milyen nehéz ez az ő számára. Kristen így mesélte el nekem a továbbiakat: *„Sírtam, és a barátnőm is, aki vigasztalni próbált. Ekkor hirtelen különleges jelenlétem érzékelttem a szobában. Valami teljességet, ami egészen betöltötte a szobát, és én tudtam, hogy Isten van ott. Úgy éreztem, mintha karja átölelné mindkettőnket, mintha velünk sírna, nem a szomorúság és a kétségbeesés könnyeivel, mint mi, hanem az együttérzés, a szeretet megindultságával, mivel mi nem tudjuk látni a nagy egészet, hogy miként fog Ő mindent a javunkra fordítani. Ez a jelenlét úgy betöltötte a szobát, mint valami láthatatlan légréteg, és olyan volt, mintha szeretettel burkolt volna be minket. Barátnőm nem érzékelte ezt a jelenléteket, de én megosztottam vele azt, amit átéltem.”*

Ezt a tapasztalatot követően Kristen már nem félt a közelgő transzplantációtól, sem attól, hogy mi lesz betegsége kimenetele. 2002 januárjában elvégezték a transzplantációt, amely sikeres volt, és folyamatos gyógyulás követte hét hónapon át. Júniusban nagyon jól érezte magát, és bizakodva ment az ellenőrzésre. De megint csak a doktor elkomorodó arcát látta, és tudta, hogy mit fog mondani. A rák megint visszatért! Bár fájdalmasan csalódott, Kristent mégsem bénította meg a szomorúság úgy, mint a korábbi hasonló esetről. A különleges tapasztalat óta semmi sem tudta lesújtani őt. Semmi sem tudta tönkretenni a hitét, a rák sem. Ismét egy kemoterápiás kezelést kapott (2002 júliusában). Baseballsapkával a fején ment az imaórára és szombatoként az istentiszteletre, nem sokkal a negyedik kemoterápiás kezelése után. Azt mondta, nem tudja, hogy testileg meggyógyult-e vagy sem, de lelkileg mindenképpen. Augusztusban újra testvére sejtjeiből ültettek be Kristen testébe, és elég annyival lezárni a történetet, hogy 2003 tavaszára teljesen eltűnt a rák.

Kristen a legbuzgóbb keresztények egyike, akivel életemben találkoztam. Csodálatos lelki élményt, inspirációt jelent, valahányszor beszélhetek vele.

(Részletek John D. Butler *The Presence* c. cikkéből, Adventist Review, 2004. május 27., fordította: Vankó Zsuzsa)

„SZENTELD MEG ŐKET A TE IGAZSÁGODDAL!”

RÁNK BÍZHATJA-E ISTEN A BESZÉDEIT?

Pál apostol így fogalmazta meg a választott nép kiváltságát és felelősségét: „Isten rájuk bízta az Ő beszédeit.” (Róm 3,2) Ma sem változott meg Isten terve: elhívott népére üzenetet bízott, Igéjének hűséges képviselését.

Az ószövetségi nép történetének tanulsága feljegyzett számunkra, „akikhez az időknek vége érkezett” (1Kor 10,11). Azt a szomorú tényről láthatjuk a múlt eseményeiből, hogy a többség nem értette, nem értékelte,

és nem töltötte be azt a szerepet, amelyet az Úr nekik szánt: hogy „pogányok világosságává” legyenek. Mit jelent ma, számunkra ez a kiváltság?

A szombatiskola a személyes igetanulmányozáshoz kíván segítséget nyújtani, hogy az olvasott részből minél többet meríthessünk. Az igehirdetés által megismert igazságok készleteket adhatnak, felébreszthetik a lelkiismeretünket, elindíthatnak lelki folyamatokat, de az igazi, mély meggyőződést és ennek nyomán életünk átforgatódását a személyes igekutatás által nyerhetjük el. Ugyanilyen okból szükséges a „belső szobában” az Isten előtti elcsendesedés, amelyet nem helyettesíthet a közös imádság alkalma.

Értékeljük-e azt a csodálatos ajándékot, amely bennünket „bölcsétehet az üdvösségre”, amely az igazság biztos mércéjét ismerteti meg velünk? Jézus mondta: „A Te Igéd igazság.” Fel vagyunk-e várva az „igazság mellvasásával” (Eféz 6,14), amikor megtévesztő magyarázatok-

kal kell szembenéznünk? Emberek sokasága várja a választ a természeti katasztrófák okaira, a jövő kilátásait kutatják a világ vezető gondolkodói. A vallási tanítóktól pedig olyan válaszokat kapnak, amelyekben egyetlen szó sem esik Sátán hatalmáról és tevékenységéről, sem a bűn beérlelődő gyümölcseiről, Isten ítéletéről, vagy a végső szabadulás közeli reménységéről. Hallhatunk viszont arról az ígé-

*Készek vagyunk-e „megfelelni
mindenkinek, aki számot kér
a bennünk lévő reménységről”?*

retről, hogy nem fog elpusztulni ismét a Föld, Isten kegyelme visszafordítja majd az emberiséget az önpusztítás útjáról. A keresztények, sőt minden jóakarátú ember összefogása által a világon megvalósítható a tartós béke és jólét társadalma. Bizonyára mindnyájan ismerjük azokat a bibliai kijelentéseket, amelyek szerint ez hamis várakozás, illúzió csupán. De készek vagyunk-e „megfelelni mindenkinek, aki számot kér a bennünk lévő reménységről”?

Fel vagyunk-e készülve arra, hogy a hitetésnek olyan változataival is szembesülünk majd, amelyekkel szemben csak nagyon alapos Biblia-ismerettel állhatunk meg vagy érvelhetünk. Jézus komoly figyelmeztetést intézett a vég idején élőkhöz: „Vigyázzatok, hogy valaki el ne hitessen titeket”, majd az ellenség eszközeiről szólt, akik „jeleket és csodákat tesznek, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is” (Mát 24,24). Az Ige igazságainak szilárd alapzatát nem csupán más kereszt-

tény közösségekben dönti le Sátán, hanem Isten népe között is erre törekszik. Ellen G. White sok figyelmeztetést küldött az utolsó nagy válsággal kapcsolatban, amikor az adventnép megrostáltatik. Gondolkozzunk el a következő sorokon: „Gyorsan közeledik az az idő, amikor nagy lesz a bizonytalanság és a fejetlenség. Sátán angyalruhába öltözik, hogy ha lehetséges, megcsalja

még a választottakat is... Fújni fog a tanítás mindenféle szele... Polyvafelhőket hord majd el a szél onnan is, ahol mi csak tiszta bűzöt látunk. (Bizonyágtételek V., 80. o.) Már ma érezhetjük az „előszelét” ennek a

viharnak. Mennyire vagyunk szilárdak a Biblia igazságaiban? Személyes igetanulmányozásaink során szerezhethetjük meg azt a bizonyosságot, amely a legsúlyosabb próbában sem rendül meg. Mennyire tartjuk fontosnak a naponkénti komoly igekutatást, hogy a valódi, mennyei kincseket felfedezhessük? Komolyan vesszük-e Jézus csaknem kétezer évvel ezelőtt mondott figyelmeztetését, hogy „keressétek először Isten országát és az Ő igazságát”? Amikor időhiányra hivatkozva csupán átfutjuk a reggeli ígét vagy a szombatiskolai tanulmány egyes részeit, nem magunkat csaljuk-e meg? Testünk táplálására, rendben tartására jóval több időt fordítunk, mint a lelki táplálkozásra, holott Jézus más sorrendről beszélt. Nem fenyeget bennünket az a veszély, hogy „e világhoz szabjuk magunkat”, és ezért köti le a figyelmünket, időnket annyi más elfoglaltság? Bizonyára mindannyiunk számára ismert, mit válaszolt Jézus a szorgoskodó háziasszony, Márta

panaszára, miszerint testvére nem segít neki, hanem az Urat hallgatja: „Egy a szükséges dolog...” Gondolkodjunk el ezen! Számunkra mi a szükséges dolog? Ránk bízhatja-e Isten a beszédeit, hogy eszközök lehessünk mások megmentésében, ha magunk sem törekszünk igazán a megismerésére?

OLAJ A LÁMPÁSBAN

Jézus a tíz szűzről szóló példázatában két jelképet kapcsolt össze: ha van olaj a lámpásban, akkor világít. Mit jelent ez? Milyen veszélyre figyelmeztet az öt balga szűz kétségbeesett – és elkésett – kutatása olaj után, amikor rádöbbennek, hogy nem tudnak világítani? A lámpás, az Ige ismerete önmagában nem menthet meg senkit. „Elméleti igazság – ha nem kíséri a Szentlélek – nem tudja megeleveníteni az ember lelkét, sem megszentelni a szívét. *Ha Isten Lelke nem vési szívünkbe az igazságot, hiába ismerjük a Biblia parancsait és ígéreteit, jellemünk nem alakul át... A Szentlélek Isten Igéjéből fényt sugároz, és ez a világosság átformálja annak életét, aki befogadja. A Szentlélek az emberi szívekbe plántálja az Ige elveit, és kialakítja bennünk Isten tulajdonságait. Krisztus dicsősége fényének – az Ő jellemének – vissza kell tükröződnie követőiben... Az Igazság Napjának fénye sugározzék igaz cselekedetekben: az igazságot hirdető szavakban és szentségről tanúskodó tetteikben!*” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 284., 286. o.) Komoly önvizsgálatra készítő sorok ezek. Vajon a mi életünkben a krisztusi jellemtulajdonságok formálódnak? Kérjük Isten Lelkének világosságát az igetanulmányo-

zás során? Hagyjuk, hogy a kétélű, éles kard megítélje gondolatainkat és szívünk indítékait, s kitisztítson minden önzést, bűnös indulatot belőlünk? Csak megszentelt étellel lehetünk ezen a világon Krisztus képviselői, az Ő üzenetének méltó hívői.

Tisztában kell lennünk azzal, hogy Sátán minden akadályt az utunkba fog állítani, mert Isten terveit

meg akarja hiúsítani az életünkben. Figyeljünk ezekre a csapdákra! Ellen G. White következő figyelmeztetése késztesse nagyobb éberségre: „Csak azok lesznek felvértezve az egész világot foglyul ejtő hatalmas csalással szemben, akik szorgalmasan tanulmányozták a Szentírást, és szeretik az igazságot... Sátán mindent megtesz, amire lehetősége van, hogy az a nap készületlenül találja őket. Ügyeikből akadályt kovácsol számukra; földi kincsekből csapdát állít nekik; nehéz, kimerítő terheket helyez rájuk, hogy az élet gondjaival túlterhelt szívüket a megpróbáltatás napja tolvajként lepje meg.” (*Korszákok nyomában*, 556. o.)

„Arra törekszik, hogy a Szentlélek által feltárt hatalmas igazságok ne tisztítsák és ne szenteljék meg azokat, akik részesültek a mennyei világosságban, hogy így Krisztus dicsősége ne legyen nyilvánvalóvá bennük.

A nagy lelki világosság ideje azonos mértékű sötétséggé válhat, ha az abban részesülők nem fogadják szent tisztelettel és nem tesznek eleget elvárásainak. A Szentlélek befolyása megszűnik, ha az ember nem értékeli annak szentségét, és elhagyja a szent területet. Közvetlenül Isten forrása mellett kell állniuk azoknak,

akik növekedni akarnak lelki ismeretekben, újra és újra inniuk kell a megváltás kútjából, amely oly kegyelmesen megnyílt számukra. Soha

„A Szentlélek a szívünkbe plántálja az Ige elveit, és kialakítja bennünk Isten tulajdonságait.”

nem szabad elhagyniuk a frissítő forrást! Szükséges, hogy Isten jósága és együttérzése töltsen be szívüket hálával és szeretettel, s folyamatosan vegyenek az élő vízből.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból I.*, 127. o.)

Tegyünk félre minden akadályt, amely megfosztana az Ige megszentelő befolyásától, hiszen az örökkévalóság küszöbéhez érkezünk el. Az időt pedig még inkább rá kell szánunk arra, hogy krisztusi jellemtulajdonságok formálódjanak ki bennünk, hiszen hamarosan „önmaga elé állítja majd egyházát”, s „folt, szeplő és sömörögés nélküli, szent és feddhetetlen népet” szeretne látni (Eféz 5,27). Gondolkodjunk el a következő sorokon: „Az élet sokkal ünnepélyesebb annál, mintsem hogy aggódva a mulandó, földi dolgok taposómalmában, az örökkévaló áldásokhoz képest atomnyi dolgokkal bajlódva töltsük el... A kegyelemidő nem tart már soká, és e rövid idő alatt kell elkészülnünk az örökkévalóságra. Nincs vesztegetni való időnk. Nem tölthetjük az időt önző élvezetekkel, bűnös dolgokkal. Most kell jellemünket formálnunk az elkövetkezendő életre, a halhatatlanságra.” (*Krisztus példázatai*, 236–237. o.)

Egerváriné Árvai Márta

A gyülekezetek magnósosztályaihoz

A központi magnósosztály segítséget kínál a vidéki gyülekezetek technikai felszerelésének bővítéséhez, javításához. Ez a felajánlás kiterjed mindarra, ami az igényes hangrögzítés-technikához szükséges, beleértve a kazettaborítók készítését is. Kérjük, kéréseiteket **Jankó Bélánál (06-30/364-0428)** jelezzétek!

MOLNÁR GYULA EMLÉKÉRE

(1914–2004)

A Keresztény Advent Közösség legidősebb lelkésze, Molnár Gyula testvér 2004. december 9-én, rövid, de súlyos következményekkel járó betegség után, élete 91. évében elhunyt.

Molnár testvér Újfehértón (Szabolcs-Szatmár megye) született. Vallásos fiatalként görög katolikus tanítóképzőt végzett Nyíregyházán, de az adventizmussal megismerkedő édesanyja hatására ő is elfogadta Jézus Krisztust személyes Megváltójának. Újfehértó negyedik adventistájaként kötött szövetséget az Úrral.

Keresztsége után hamarosan a H. N. Adventista Egyház alkalmazásába lépett. Segédlelkészi munkáját Miskolcon kezdte, majd a budapesti „A” gyülekezetbe került Bajor László testvér mellé, illetve az egyház kinevezte a központi egyházterület osztálytitkárának. Szolgálat a szombatiskolai, a belmissziós, az ifjúsági és a jóléti osztályra terjedt ki.

23 évesen, 1937-ben megkapta katonai behívóját. Szolgált a fronton, majd hadifogságban volt, ahonnan 1947-ben tért haza.

A hadifogságból való hazatérését követően azonnal az egyház szolgálatába állt Budapesten, majd a dunántúli egyházterületre helyezte a közösség. Az itt töltött évek során munkássága legjelentősebb eseményeként a balatonlellei üdülő és a kapolyi idősök otthona alapítását, illetve a kommunizmus évei alatt munka nélkül maradt testvéreket támogató ún. „önsegélyalap” létrehozását említhetjük. Szociális érzékenységeről jó bizonyosság az egyház szolgálatából elbocsátott prédikátorok segélyezése, a politikailag igen nehéz 50-es években.

1960-ban Miskolcon volt prédikátor, amikor őt is elbocsátották az egyház szolgálatából. Ezt követően a Vegyianyag Nagykernél dolgozott pénztárosként, könyvelőként, majd 1971-ben infarktusi miatt leszázalékolták.

Az 1975-ös egyházi válságot követően ismét „predikátori munkába” állt. Hosszú éveken át tagja volt az ún. „kis bizottság”-nak, felszentelt vénként szolgált az Őrjárat utcai gyülekezetet, keresztelendők felkészítését végezte.

1981-ben elveszítette első feleségét (e házasságából két lánya született, Anikó és Mária), majd 1983-ban kötött új házasságot (második feleségét megismerkedésük után ő készítette a keresztségre, és ő keresztelte meg).

Gyuszi bácsi szolgálati gyakorlatilag közösségünk minden gyülekezetére kiterjedt, hiszen 2004 első feléig idős kora és egyre fogyatkozó fizikai ereje ellenére is járta az országot. Szombatról szombatra hirdette az igét, ta-

nácsaival segítette a testvéreket. Jelen volt a prédikátorértekezleteken, küldöttgyűléseken. Lelkes felszólalásai jól érzékeltették, hogy mit is jelent szeretni és szolgálni Istent és az Ő népét.

2004 decemberére Molnár Gyula testvér fizikai ereje elfogyott, és elaludt az Úrban. „Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő

*„Ama nemes harcot megharcoltam,
futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam:
végezetre eltételezt nekem az igazság koronája,
melyet megad nekem az Úr ama napon,
az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig,
hanem mindazoknak is,
akik vágyva várják az Ő megjelenését.”*

cselekedeteik követik őket.” (Jel 14,13) Szolgálatszeretete, segítőkészsége, az Isten ügye iránti áldozatokat is vállalni kész elhűsége, a Jézus Krisztus közeli visszajövetelére vetett szilárd meggyőződése legyen példa előttünk!

Idős testvérünk és munkatársunk temetésén a ravatalnál Egervári Oszkár testvér, a sírnál Sonnleitner Károly testvér hirdette az igét. A búcsú, mint mindig, most is kettős érzéseket keltett: fájt, mert valaki, akit szerettünk, nincs többé köztünk, de reménységet is adott, hiszen az Úr az Ő ígérete szerint nemcsak örök életet, de a boldog találkozás örömét is megadja mindazoknak, akik Őt szeretik és szolgálják. „Megelevenednek halottaid, és holttesteim fölkelnek: serkenjeteek föl és énekeljeteek, akik a porban lakotok, mert harmatod az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat! És szólnak ama napon: Ímé Istenünk, akit mi vártunk, és aki megtart minket; ez az Úr, akit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában!” (Ésa 26,19; 25,9.)

Kívánjuk, hogy a Mindenható ezúton is vigasztalja, erősítse a bánatos szívűeket, ajándékozzon meg Jób tapasztalatával: „Mert Ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak.” (Jób 5,19) Isten segítsen úgy tekintenünk Krisztusra, hogy valamennyien elmondhasuk: „Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll.”

Czinkota András

Vallomások

Molnár Gyula tapasztalatai

A HÁBORÚBAN...

Tiszti iskolásként, mondom, szombaton nem megyek ki, akármi történik, nem megyek szombaton. És nem fogom megenni a tisztátalant se, ha nem adnak semmit enni, akkor éhen halok. De a fiúk, akikkel egy szobában voltam, mindig hoztak nekem kenyeret, meg hoztak fel teát, és ehettem, ihattam. Na de az utána következő szombaton megint nem vonultam ki. Azt mondja a szakasparancsnok, hogy most már mennem kell az iskolaparancsnok elé, egy őrnagy elé, és akkor nekem börtön jár. Egy ilyen függelemsértés öt esztendő. Jelentkeztem az őrnagnál, mondtam, hogy szombaton nem vonultam ki, mert a szombat nekem szent ünnepem, de vasárnap kimegyek a gyakorlótérre, és egész vasárnap ugrálok ott, mindent csinállok, csak ne gondolják, hogy én azért nem megyek, mert lógni akarok. Nekem a szent szombat nagyon drága. Azt mondja, rendben van, megértem, ez nem függelemsértés, mert maga nem tagadta meg a parancsot, hanem magának vallási meggyőződése van, és ezért hajlandó kiállni. Elengedem, szombaton nem kell kivonulnia. Így aztán szombaton mindig bent voltam a körletben, olvastam a Bibliát, és nem történt a világon semmi bajom. Tiszt lettem, amiért hálás vagyok a jó Istennek, mert ezáltal nekem hatalmam volt, és tudtam az embereken segíteni...

Mikor a fronton voltunk, egyszer csak hoznak hozzánk három embert. Hát mi van veletek? Mondja nekem a segédem, hogy a híd alatt találták őket. Fel volt robbantva a híd, ez a három ember ott volt, lőjem őket agyon. Mondom, biztos, hogy ti voltatok? – oroszul kérdeztük tőlük. Azt mondták, ők nem értenek semmihez, ők paraszt emberek, hanem látták, hogy jövünk, hát bebújtak a híd alá. Na András, mondom a segédemnek, gyere menjünk, lőjük agyon ezt a három zsványt! Elmentünk be az erdőbe. Az erdőben mondtam: Na András, most elő azt a géppisztolyt, lőjél a levegőbe, ropogjon! Csak úgy ropogott a géppisztoly. Akkor mondtam a három oroszoknak: *Pasli damoj!* – hogy menjenek haza. Jaj, azt se tudták, hogyan hálálkodjanak, hogy nem bántom őket. Nem bántalak én titeket, menjetek haza a gyerekeitekhez!

DUNÁNTÚLI ÉVEK...

A hadifogság után hazajöttem, ismét alkalmazást nyertem a műben, és áthelyeztek a Dunántúlra.

Első dolgom volt, hogy megcsináljam a balatonlellei ifjúsági tábort. Körbejártam a Balatont, hogy hol kapnék egy üdülőt, és Lellén találtam egy romos épületet...

A gyülekezeteket kértem, hogy az ifjúsági pénzt adják „Lellére”. Adták szívesen. A fiatalok ezután majdnem ingyen nyaralhattak Balatonlellén, azért neveztük el ezt a nyaralót „ÖSSZEADTA-LAK”-nak...

A nehéz években az egyháztól elbocsátottak 15 prédikátort, és abból legalább tíznek adtam segílyt. Nem úgy, hogy elvettem volna a gyülekezetektől, a gyülekezetek adták az elbocsátott prédikátoroknak. A Dunántúlon jól ismert ember voltam, és ott azt mondták a testvérek, hogy nagyon szívesen adnak az elbocsátottaknak, mert azoknak is jár. Sajnos a komoly hívő prédikátorokat mind elbocsátották. Ilyen volt a Bajor, a Lenk, Stoics, Tóth Gyula, Farkas Dániel, Négyessy, Ócsai József, Oswald László és mások. Volt egy testvérnő, aki nagyon mellettünk állt, és a pénzt összegyűjtötte. Minden hónapban kiküldte a prédikátoroknak azt a bizonyos összeget, amennyi összegyűjtött. Elosztottuk, és elküldtük nekik...

A PRÉDIKÁTORI HIVATÁSRÓL

A háború után mindenki vágyott az igazságot megismerni. Az emberek vallásosak voltak. Most a prédikátoraink jól képzettek, iskolát végeznek – ugye nálunk is van ez a három-négy éves tanfolyam, a főiskola, ez nagyon sokat jelent a műben, dacára annak, hogy vannak hiányosságok, azt is látom. Például, nem figyelik meg jól, hogy ki milyen... Sokba van egy ilyen iskolának az elvégzése. Jobban ki kellene válogatni, hogy ki alkalmas a prédikátorságra...

Mikor engem felszenteltek prédikátornak, micsoda kihallgatáson mentem át! Nem lehettem másképpen prédikátor. Az unióbizottság előtt legalább ezer kérdésre kellett válaszolni. Mindent, a jelent, a jövőt, mi a tervem, hogy gondolom, mennyire vagyok biztos az igazságban, van-e differenciám az igazsággal vagy a vezetőséggel... Megmondtam, hogy nekem nincsen kifogásom, emberekben nem bízom, emberi dolgok nem érdekelnek.

Fiatalember voltam még, de nagyon lelkesen tudtam dolgozni, és nagyon szerettem az Urat. Sohasem álltam a rosszabbik oldalra, mindig az igazság oldalára álltam...

A LEGKEDVESEBB BIBLIA-VERS

A számomra legkedvesebb Biblia-vers: *„Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, és azt az életet, amelyet most testben élek, Isten Fiában való hitben élem.”* Szóval, hogy én Krisztusé legyek, hogy ragadjon meg engem, mert tudom, hogy Ő annyira szeretett. A nehéz napokban sem ettem a nyomorúság kenyerét. Mindig megvolt a betevőnk. Mikor elbocsátottak, még több kenyerem volt, mint mikor prédikátor voltam, egyharmad fizetésből. Nem tudom megmondani, ez hogyan történt, de mégis megvolt mindenem. Azért mondom: engem úgy szeret a jó Isten, hogy nem is érdemlem meg. Nem érdemlem meg! (Részletek a „*Hadd szóljanak a napok*” c. könyv 35–54. oldaláról)

„Bujdosásomnak számát jól tudod:
szedd tömlődbe könnyeimet!
Avagy nem tudod-é azoknak számát?” (Zsolt 56,9)

Fájdalmas veszteség érte gyülekezetünket az elmúlt év végén: Varjú Gyuláné testvérünk november 2-án elhunyt.

A közelmúltban kétszer is kórházba került infarktussal, mégis aránylag hamar talpra állt ismét. Folytatta korábbi tevékeny életét, szolgálatait. Még beteget is látogatott: Etédi nénit, aki combnyaktöréssel feküdt a sebészetben.

Figyelmes volt, kedves és természetes. Soha nem hagyta el magát, bár egyre gyakrabban elfogta az erőtlenység, gyengeség, és férje aggódó féltése többször pihenésre intette.

Imaórára készültünk azon a reggelen Varjú Gyula testvérénél, amikor Juliska néni rosszul lett. Már a mentőautóban megkezdődött az életéért vívott küzdelem. Míg a sürgősségi osztály folyosóján várakoztunk és reménykedtünk, Gyuszi bácsi elgondolkodva idézte Ésaías 57,1-et: „Az igaz elvész, és nem veszi észébe senki, és az irgalmasságtevők elragadtatnak, és senki sem gondolja, hogy a veszedelem elől ragadtatik el az igaz.”

Mégis szívünkbe hasított a könnyörtelen valóság – nem lehetett már újraéleszteni őt. Juliska néni arcán azonban nyugalom, békesség volt, nyoma sem látszott a fájdalomnak, szenvedésnek. Sírva mondta Gyuszi bácsi: „Én úgy gondolom, fog adni a jó Isten erőt, hogy ezt elhordozzam.”

Ötvennyolc éves házasság után szakadt az árvaság Varjú testvérré. Juliska nénnivel 1946. november 16-án kötöttek házasságot. Négy évvel később pedig – az adventüzenetet elfogadva –, 1950. december 31-én Istennel is szövetségre léptek. Molnár Gyula lelkipásztor keresztelte őket Székesfehérváron, az Árpád-fürdőben. Azóta lankadatlanul együtt szolgáltak az Úrnak. Két fiúgyermeket neveltek fel, Gyulát és Tibort.

A temetési igehirdetést Egervári Oszkár testvér tartotta Jób 14,7–15 alapján. „Ha meghal az ember, vajon föltámad-é? Akkor az én hadakozásom minden idejében reménylenék, míglen elkövetkeznék az én elválkozásom. Szólitánál, és én felelnék néked, kívánkoznál a Te kezéd alkotása után.” A sírnál Csókási Pál testvér búcsúztatta.

Mindannyiunknak nagyon hiányzik Juliska néni. Csendes, istenfélő élete példamutató volt. Üres a helye a gyülekezetben. Még előző szombaton is szolgált, adományt gyűjtött. Bár nehéz elfogadnunk, hogy ilyen váratlanul elment, egyet biztosan tudunk: „Isten nem ejt hibát.” Csak Ő adhat enyhülést a férj, a gyermekek, a család számára, megbékélést mindannyiunknak.

Bárcsak Tőle nyernénk vigasztalást és tanítást ezáltal is, hogy készüljünk Urunk elé!

Sasváriné Nagy Hajnalka
Székesfehérvár, 2005. január 10.

NEM EJT HIBÁT

Ha különösnek, rejtelmesnek
látszanak Isten útjai,
ha gondok örvényébe vesznek
szívem legdrágább vágyai,
ha borúsán búcsúzni készül
a nap, mely csak gyötrelmet ad...
egyben békülhetek meg végül:
hogy Isten sosem ejt hibát.

Ha tervei igen magasak,
s irgalma kútja mély nekem...
ha a támaszok mind meginognak,
ha nincs erő, nincs türelem,
s tekintetem sehol célt nem lát
vaksötét, könnyes éjen át...
egy szikrácska hit vallja mégis,
hogy Isten sosem ejt hibát.

És ha szívem megoldhatatlan
kérdések betege lett,
mert elkezd kételkedni abban,
hogy Isten útja szeretet...
minden elfáradt sóvárgásom
békén kezébe tehetem,
s elsuttozhatom könnyek közt is:
Ő nem ejt hibát sohasem.

Azért csend, szívem! Engedd múltni
e földi, múltó életet!
Majd a fényben látni, ámulni
kezdész: Mindig jól vezetett!
Ha a legdrágábbat kívánja,
a legsötétebb éjen át
menekülj a bizonyosságba:
hogy Isten sosem ejt hibát!

(Ismeretlen szerző után németből:
Túrmezei Erzsébet)

Szilveszter Bózsván

2004. december 29.–2005. január 2.

A 2004-es évet Bózsván zártuk. A kőházat és a konténerházakat sikerült olyan jól befűteni, hogy tudomásom szerint a 25-30 fős csapatból senkinek nem volt panasza az éjszakai hőmérsékletre, és két kedves segítők arra áldozta az év végi pihenését, hogy a résztvevők étkezéséről gondoskodjon – ezt utólag is nagyon köszönjük nekik.

Az együttlét programja nagyon színes és újszerű volt. Egy egész és egy bő félnapos túrán volt lehetőségünk Isten dicsőségét a természetet csodálva is jobban megismerni, amire városlakóként ma az emberek többségének kevés ideje és lehetősége van. Számomra új volt mindkét helyszín, ahová kirándulni mentünk. Az egyik, a Nagy Péter-menykő kilátópont volt, ahonnan csodálatos kilátás nyílt északi irányba Szlovákia felé, a Milic-csoportra, illetve a Kemence-patak völgyére. A másik helyszínen mindenki először járt. Göncről nem messze, Hejce falu mellett található a Sólomkő: majdnem 30 méteres, vad sziklaszirtekből álló kilátópont. Itt a Hernád völgyére és a hegyköz falvaira nyílt szép kilátás. Szombaton, késő délután pedig „éjszakai” túrára indultunk a közeli Szemlő-hegy környékére, a Kőemberhez. A sötétség csak még jobban érzékeltette az erdő tisztelet parancsoló méreteit, megnyugtató voltát. Mindezt különösen akkor tapasztaltuk, amikor háromperces csendszünetet tartottunk és a lámpáinkat is lekapcsoltuk.

A túrákon beszélgetve jobban megismerhettük az eddig keveset látott ismerőseinket is, és sok tanács, tapasztalat, javaslat is elhangzott az otthoni missziómunka és a személyes szeretetkapcsolatok ápolásával kapcsolatban.

A főbb áhítatok és a szombati istentisztelet témái a következők voltak:

1. Isten szerint ma kik a győzők? – Miben ismerhetjük fel az erő és az erőtlenség titkát?

2. Hogyan valósítható meg Jézus értékrendjének követése a mai társadalomban? – Igények és költekezés, rohanás és időfelhasználás, vágyak és megelégedés.

3. Érzelmek hatása és szerepe jellemformálódásunkban.

4. Mi nehezítheti ma a jó párkapcsolat kialakulását?

Az egyes témák részben este, fórum jelleggel, részben délelőttönként, rövid áhítat formájában hangzottak el, majd este ezek részletesebb megbeszélésére is sor került. E beszélgetések különösen áldásosak voltak, mert gyakorlati szemszögből, őszinte, lényegbevágó felvetésekkel és sok személyes tapasztalattal megvilágítva tudtuk végiggondolni a kérdéseket. Így pontosabban megérthettük, átláthattuk életünk nagy dilemmáit és a mögöttük rejlő segítő és gátló tényezőket.

A beszélgetésekről nincs mód részletesen számot adni, de végkicsengésük néhány mondatban összefoglalható. Az Ige tanúsága szerint a mi erőnk az erőtlenségünk felismerésében rejlik. A Biblia szavaival élve, mint ahogyan egy „elválasztott gyermektől” (Zsolt 131) nem várhatjuk el, hogy gondot viseljen magáról vagy helyes döntéseket hozzon, illetve a szerecsentől és a leopárdtól sem várhatjuk, hogy bőre színét vagy foltosságát megváltoztassa, úgy senki embertől sem várhatjuk, hogy önerőből jót cselekedjen, ha már ennyire megszokta a gonoszt (Jer 13,23). A szerecsen azonban nem tagadja bőre színét, a gyermek is teljesen a szüleiire hagyatkozik, így mi is hittel és önbecsapás nélkül tárhatjuk fel szívünket a minket féltőn szerető Atyánk előtt, nemcsak segítségét kérve a győzedelmes élethez, hanem azt is, hogy töltsen be szívünket Szentlelkével teljesen. Nem szégyen teljes szabadítást várnunk attól, akinek a bölcsessége mellett minden segítségünk majdhogynem akadályozás, és aki úgy szeret, hogy mindenképpen el akar minket vezetni az üdvösségre. Ahogyan döntéshelyzeteinkben bízhatunk az Ő éleslátásában, úgy a mindennapi életben is bízhatunk abban, hogy mindent kirendel számunkra, amire szükségünk van, és amivel embertársaink hasznára lehetünk. Az aggodalommal beszerzett „feltétlenül szükséges” javainkról is kiderülhet, hogy fölöslegesek, mert Isten már gondoskodott rólunk. A legjobb megoldás tehát anyagi kiadásainkat, szellemi javakért, munkalehetőségekért tett erőfeszítéseinket is barátként megbeszélni Istennel.

Érzelmek hitéletünk kísérő jelenségei, van köztük tiszta érzés is, amely Istentől kapott ajándék, szépség az életünkben. Azt is érdemes tudni, hogy nem minden érzésünk a sajátunk, néhány a Kísértő megtévesztő csalása. Ezek a saját belátásunk szerint is csupán illúziók, és nem valós szükségletek. Aki ezeket már letette Isten kezébe, értelmileg átlátta és Istennel egyező akaratra jutott felőlük, az ellenállhat Sátán kísértéseinek, és Istenhez folyamodhat védelemért. Ezek a felismerések a társkeresésben is segíthetnek, ahol a legfontosabb elvárás az egyenesség, az őszinteség az udvarlás során, s óvó tisztelet a házasságban. Hiba, ha a társkereső Istentől kapott szerepe (a férfi a kezdeményező és vezető, a nő pedig a hozzáillő értékes segítő) megtagadásával próbál gyorsabb eredményhez jutni, vagy ha a társ utáni vágyában elmulaszt felkészülni arra, hogy igyekezzen olyan jellemű segítővé válni, amilyenre társának valóban szüksége lesz. A várakozást nagyon meg tudja könnyíteni, ha bizalmunk az Úr szeretetében nem csökken, ha örülni tudunk a feladatoknak, és embertársainknak, akiket Ő a szívünkre helyez.

A szombat délelőtti istentiszteleten ének- és verses szolgálattal hangzott el, szilveszter este pedig bizonyágtevésekkel és a 2004-es év hittapasztalatainak megosztásával zártuk az esztendőt. Többen azért is imádkoztak, hogy ennek az áldott alkalomnak a hatása hitéletünkben és elhatározásainkban még sokáig kísérjen minden résztvevőt, s töltsön fel minket erővel és Isten iránti hálával az előttünk álló évre. Sokunknak jelentett ajándékot ez az együttlét, köszönjük a szervezők fáradozásait és gondoskodásait!

Hegedűs Tímea

BESZÁMOLÓ

A KÖNYVEVANGÉLISTA MUNKÁRÓL

2004 ősztől két új munkatárssal bővült könyvevangélistáink tábora, így jelenleg hatan dolgoznak ezen az evangelizációs területen. Miszlai Katalin önkéntesek segítségével Dunaújváros környékén, Pechnyik László pedig Miskolc környékén terjeszti a „néma prédikátorok”, azaz a könyvek által az evangéliumot. A küldöttgyűlés határozatai között szerepel az a célkitűzés, hogy az ország minden megyéjében dolgozzon egy könyvevangélista, és vegyen részt a könyvterjesztés szervezésében.

Várjuk azok jelentkezését, akik már tapasztalatokat szereztek az önkéntes könyvterjesztésben. Gyülekezeitek és prédikátoraik javaslatával, támogatásával a könyvevangélista bizottság és közösségünk vezetése szívesen alkalmazna kipróbált, készséges, hithű testvéreket az örömezenet terjedése, előmozdítása érdekében.

Csókási Pál, a könyvevangélista bizottság vezetője

Az elmúlt évben a közeli városokban (Keszthely, Hévíz, Zalaegerszeg, Marcali) és lakóhelyünkön terjesztettünk könyveket. Részt vettünk kiállításokon, előadás-sorozatokon és a törökkoppányi táborban.

Nagy öröm számunkra, amikor emberekkel megismerkedünk, bizalmukba fogadva kiöntik szívüket, elmondják bajaikat, lelki terheiket, és sikerül őket azzal vigasztalni, hogy Isten ismeri ügyüket, együtt érez velük minden megpróbáltatásukban, s nem enged meg nagyobb terhet az életükben, mint amihez erőt és kitartást is ad.

Találkozunk reményvesztett emberekkel is. Zalacsányban egy 62 év körüli férfit ismertünk meg, aki elmondta, hogy tíz éve él egyedül, a felesége meghalt, lábaira lerokkant, gyermekei távol laknak és nem törődnek vele, senki nem nyitja rá az ajtót. Nagyon el volt keseredve, alig bírta visszatartani a könyveit. Megpróbáltam vigasztalni, s elmondtam, hogy nagynéném a második világháborúban elveszítette férjét és négy gyermekét. Azt hitte, hogy nem éli túl ezt a tragédiát, elvesztette életkedvét, és ő is a halált kívánta. Volt azonban valaki, aki szeretettel felkarolta, felhívta figyelmét a Biblia vigaszt nyújtó szavaira, melyekből erőt merítve hitre jutott és megerősödött lelkében. Egy órán keresztül próbáltuk vigasztalni a férfit, ami nagyon jólesett neki, de arcára nem sikerült mosolyt varázsolni. Újra meglátogattuk, megajándékoztuk egy Bibliával, és azóta is tartjuk vele a kapcsolatot.

Ugyancsak Zalacsányban, egy hozzánk közel eső ut-

cában terjesztettem könyveket, több helyen rendeltek és vásároltak. Ahogy haladtam, egy újonnan épülő házhoz jutottam, melynek még csak a falai álltak, és a tetőszerkezeten dolgoztak a munkások. Mellette kicsinyke, elhanyagolt, rogyadozó házat pillantottam meg. Bizonytalanul megálltam, és azt gondoltam, itt könyvet kínálni értelmetlen dolog lenne, de egy belső hang azt mondta: „Keresd meg a tulajdonost.” Vívódtam magamban, hogy most mit tegyek, de újra határozott készletést éreztem, amelynek nem mertem ellentmondani. Közeledtem a ház felé, a házigazda hamarosan előkerült, elmondtam, milyen ügyben jöttem, és örömmel vette kézbe könyvkatalógusunkat. Nagy meglepetésemre kilenc könyvet és egy gyermektanulmány-sorozatot rendelt meg. Amikor a megrendeléseket kivittem hozzájuk, behívtak szerény

kis otthonukba, amely arról tanúskodott, hogy elég szegények. Örömmel fogadták a könyveket, és rendeltek még egy teljes gyermektanulmány-sorozatot, hogy egy ismerős családnak tudják ajándékozni.

Nagyon hálás voltam Istennek, hogy az Ő hangjára

hallgatva megismerhettem ezt a családot, ajándékoztam még nekik egy *Jézus élete* c. könyvet, és felkínáltam egy Bibliát is, amit nem fogadtak el, mert kiderült, hogy a férfi református lelkész Ajka környékén, a felesége körzeti orvos, és itt csak egy hétvégi házat építenek. Annak különösen örültünk, hogy többek között olyan könyveket vásárolt, mint a *Jézus Krisztus apokalipszise I-II.*, *Korszokok nyomában*, *Jézus Krisztus élete a művészetekben*, *Gondolatok a hegyi beszédről*.

*„Álljatok hát elő...
felsaruzván lábatokat
a békesség evangéliumának
készségével!”*

Az ünnepek előtt Zalaegerszezen terjesztettünk könyveket, és a belváros egyik üzletében egy 22 éves lánynak ajánlottam a könyvkatalógus megtekintését. Átlapozta a katalógust, miközben néhány könyvre felhívtam a figyelmét. Végül megköszönte és azt mondta: nekem ilyen könyvekre nincs szükségem. Ott álltam ezzel a fiatal lánnyal szemben, és azt mondtam: Tizenöt éve végzem ezt a munkát, és azt tapasztalom, hogy igenis szükségük van ezekre a könyvekre az embereknek. Nagyon sok a lelki beteg, sokan nem találnak semmilyen megoldást életük problémáira. A betegségek 80 százaléka lelki eredetű, az orvosok és az orvosságok nem segítenek. Mire ő így válaszolt: „Igaz van, az anyukám négydiplomás asszony, és ötödik éve nagyon súlyos beteg, zárt osztályon is kezelték, mert tudathasadása van. Munkahelyén a szellemi felkészültsége irigységet keltett a munkatársaiban, igyekeztek aláadni tekintélyét, és kiközösítették maguk közül. Ő ezt nem bírta megérteni és elviselni. Egyre betegebb lett, és 42 éves korára odáig jutott, hogy fel sem tud öltözni és ki sem tud mozdulni a házból.” Kifejeztem együttérzésemet a lánynak, és beszéltem neki az egészséges életmód fontosságáról, arról, hogy édesanyja mindenkor érezze iránta való szeretetét, és a nagy Orvosról, akinek semmi sem lehetetlen, egyedül Ő tudja kiemelni ebből a mélységből. Búcsúzáskor nagyon köszönte, hogy megkerestem. Azt láttam az arcán, hogy sikerült a remény és hit kicsiny szikráját fellobbantani ebben a lányban, aki együtt él és együtt szenved beteg édesanyjával.

A Hévízi Iparkamara által szervezett háromnapos kiállításon is részt vettünk. Hévízre az ország különböző részeiből érkeznek betegek. A kiállítás ideje alatt több mint százezer forint értékben adtunk el könyveket. Szívünk vágya és imánk tárgya, hogy a jó Isten segítségével egy pavilont állíthassunk fel, hogy a szezon idején állandóan kint lehessünk könyveinkkel.

Bakó László

Könyvterjesztő illetve könyvevangélista munkánk kiemelkedő időszaka, lehetősége a karácsonyi ajándékozássok ideje. Mindenki valami nagyon jóval, széppel igyekszik meglepni ilyenkor a hozzá közel állókat. Nagyon fontos, hogy a „legjobb jó” (az Isten ismerete) az emberek elé legyen tárva, és választhassanak: „Sokan vannak a sötétségben, akik keresik a világosságot. Ha széles körben terjesztenénk lapjainkat, röpiratainkat és könyveinket, akkor sok ember felismerné, hogy éppen ez az, amit keres. Minél szélesebb körben terjesztjük kiadványainkat, annál nagyobb lesz az igény az olyan könyvek iránt, amelyek érthetővé teszik az igazság Igéjét.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek IV.*, 391–392. o.)

E meggyőződésünk alapján a könyvkiadóval és a budapesti gyülekezetekkel összefogva „áron is megvettük az alkalmatosságot”, Budapesten a Stadionoknál lévő ren-

dezvénycsarnokban kis pavilont béreltünk 2004. december 4–23-ig, és a gödöllői művelődési házban szervezett tíznapos karácsonyi vásáron asztalt igényeltünk.

Mindkét vásári lehetőség létrejöttében Isten vezetését, lebonyolításában gondviselését láttuk. A budapesti árusításban 60 testvérünk vett részt, Gödöllőn négyen váltottuk egymást. Mindnyájunk számára áldást jelentett az árusítás, hiszen Isten tudja azt, hogy kinek mire van szüksége, és míg mi mások szolgálatára szánjuk magunkat, magunk is sok szép tapasztalatban részesülünk.

Az emberek érdeklődése mindkét helyszínen hasonló volt. Comenius könyve mellett Spurgeon *1500 bölcs gondolat* c. könyve iránt volt a legnagyobb érdeklődés. A *Szeretet himnuszáról* írt könyv is a legvonzóbbak közé tartozott, sokan választották ajándékkul a „szeretet ünnepére”. A Jézus Krisztus áldozatáról szóló *Passió* c. film hatása megmutatkozott a vásárlásoknál is: a *Jézus élete* c. könyv alapján megjelentetett szenvedéstörténet *Passió* címmel mind elfogyott. Sokan igénylik a párkapcsolatok tisztaságáról szóló könyveket, és a természetes gyógymódok iránt is nagy az érdeklődés. Sokan szeretnék tisztábban látni, hogy mivel is etet bennünket az élelmiszeripar, és a génmanipuláció milyen hatással van az egészségünkre.

Összefoglalásként elmondhatjuk, hogy az érdeklő-

*Ha széles körben terjesztenénk
lapjainkat, röpiratainkat és könyveinket,
akkor sok ember felismerné,
hogy éppen ez az, amit keres.*

dők leginkább az aktuális témával foglalkozó, rövid és viszonylag olcsó kiadványokat választják. Emellett persze majdnem minden kiadványukból fogyott néhány példány. Kísérjük továbbra is útjukat imával, hogy majd elvégezhessek küldetésüket. Könyvvelzőkből több száz elfogyott, magukkal vihettek egy-egy bátorító bibliai üzenetet. A kazettáinkat ezeken az új helyszíneken nem ismerték, szerényebb volt a forgalmunk, de reméljük, hogy legkésőbb jövőre megtalálnak bennünket azok az emberek, akiket megszólítottak az előadásaink (a cím, telefonszám minden kazettán megtalálható).

A Déli pályaudvari, 2003-as karácsonyi vásárhoz képest az elmúlt év végén szerényebb volt a forgalom, de az emberek között forgolódhattunk, beszélgethettünk, sokan láthatták kiadványainkat. Budapesten 200 000 Ft felett, Gödöllőn 100 000 Ft körül volt a forgalmunk. A tapasztalat szerint nem azok vásárolnak elsősorban, akiknek bőséges anyagi forrásaik vannak, hanem akiknek a szükségleteit betöltik a kiadványaink. Bizalommal tekintünk arra az időre, amikor ezeknek a vásároknak a „gyümölcsei” is beérnek.

Jóniné Kalcsó Zsuzsa

Lábnymok

Ködös téli reggel volt. Közelgő hóesés érződött a levegőben. Benn a svéd falusi ház szobájában azonban vidáman lobogott a tűz, kellemes meleget árasztva. Miki éppen reggelizett, iskolába indulás előtt. Édesanyja minden reggel Igét adott fiának útravalóul. Ezért Miki negyedórával korábban kelt, hogy „test és lélek táplálékát” kapkodás és nyugtalanság nélkül fogyaszthassa el. Édesanyja elolvasott egy verset Isten Igéjéből, és hozzáfűzött néhány magyarázó szót, egyszerűen, világosan, ahogyan a szívből jött. Ma ez volt a mondás: „*Krisztus is szenvedett értetek, néktek példát hagyván, hogy az Ő nyomdokait kövessétek.*”

– Mi az, hogy nyomdokait? – kérdezte Miki.

– Kint a hóban a lábnymokból meglátszik, melyik úton ment végig valaki, úgyhogy akár követni is lehet – felelte az édesanyja. – Így találjuk meg Isten Igéjében, melyik úton járt a Megváltó, és mi is követhetjük Őt.

– De én nem tudok a rövid lábammal egy felnőtt férfi lábnymóba lépni – vetette közbe Miki –, és ugyanígy nem tudom követni a Megváltó lábnymóit sem.

– Ha nem is tudsz egy férfi minden lábnymóba belelépni, mert a te lépteid rövidebbek, az irányt azonban követheted, és úgy is célhoz érsz. Ugyanígy van a Megváltóval is. Ha igazán szereted, hallgatni fogsz a szavára, és követed Őt. Miközben ezt teszed, ha kisebb léptekkel is, de a Megváltó nyomdokaiban jársz. Az Ő útja például az igazság, az irgalmasság, a jóság... – És még hozzátette: – Az Ő juhái követik az Ő útját, a lábnymót, akár életen, akár halálon át.

Miki vállára kapta iskolatáskáját, és elindult. Jó hosszú gyalogút volt előtte, de rá se hederített. Sűrűn, egyenletesen hullott a hó, és Miki már örült a délutáni szánkózásnak. Ahogy odaért az iskolába, észrevette, hogy osztálytársai az udvar egyik sarkában csoportosulnak, és suttogva tárgyalnak valamiről. Őt is odahívták.

– Mi történt? – kérdezte Miki.

– Az ablakról van szó, ami tegnap betört.

– Aha, mikor Matyi a macskát...

– Öregem, fogd be a szád! Nem látta senki, és kész.

– És ha a tanító úr megkérdezi?

– Az ablakot egy házaló dobta be, aki itt ment el. Értetted? Aki mást mond, osztálybunt kap.

Az első tanítási óra után megkezdődött a kihallgatás. A fiúknak egyenként elő kellett állni és nyilatkozni a dologról. Mindnyájan ugyanazt vallották, valamennyien látták a házalót, aki a követ dobta.

Mikire került a sor. Míg kiment a tanári asztalhoz, a Megváltó lábnymóira gondolt.

– Te is láttad a házalót? – kérdezte a tanító.

– Nem.

– Tudod, hogy ki dobta a követ?

– I-igen – Miki lángvörös lett.

– Ki volt az?

Miki hallgatott.

– Nem hallod, mit kérdeztem?

– De igen – felelt Miki fojtott hangon. Aztán fölegyenesedett, és így szólt: – Aki bedobta az ablaküveget, az feleljen magáért.

A tanító úr egy pillanatig hallgatott.

– Igazad van, Miklós, menj a helyedre. Holnapig várok. Aki a követ dobta, addig meggondolhatja, hogy kitart-e a hazugsága mellett, vagy nem.

Tanítás után hazafelé menet Mikinek jól elhúzták a nótáját, ahogy megígérték. Elvonszolták egy régi garázs mögé, és alaposan elverték. A fiú lenyelte a haragját és a könnyeit. – Egy adag verést a Megváltó lábnymóiban még kibírok – mondta magában. A szívét mindezek ellenére vidámnak és könnyűnek érezte.

Útja utolsó szakaszán Matyi odacsapódott hozzá. Miki szívesen lemondott volna erről a kíséretről, és szándékosan lemaradt.

Kicsit később odaért a faluvégi tó-

hoz. Nagy csapat gyerek szánkózott itt, a domb tetejét borító erdő széléről vígan siklottak a befagyott tóra. Matyi volt a legmerészebb közöttük. Éppen most zúgott le a lejtőn, és hangos kiáltással ért a tó sima jegére. Hirtelen roppant valami, a víz felbugyborékol, kiáltás hallatszott, és Matyi egy pillanat alatt eltűnt. Miki rémülten bámult a beszakadt jégre. Aztán ledobta táskáját az út szélére, és futva megindult a sima jégen. Hirtelen eszébe jutott valami, visszarohant a partra. Felkapott egy evezőt a part mentén befagyott csónakból, és futott vissza a törés helye felé. Az utolsó métereiket hason csúszva tette meg, az evezőt maga előtt tolva szerencsétlenül járt pajtása felé. Hirtelen világosan hallotta édesanyja szavait: „...akár életen, akár halálon át.” Akaratlanul is kiszaladt száján a félhangos imádság: „Ó, Úr Jézus, segíts!” Már oda is ért a lékhez. A jég pereménél megpillantotta Matyi kezét, ahogy valami kapaszkodót keresett, aztán a feje is kibukkant a vízből.

– Matyi, itt van, markold meg! – és odatolta az evezőt a fiú arca elé. Közben újra és újra hangosan segítségért kiáltott, mert alatta is ropogott már a jég. Egy pillanat alatt szét is tört több nagyobb darabra, és elúszott alóla.

Szerencsére felnőttek is észrevették az esetet. A gátról két férfi bátran ráugrott a jégre, és sikerült kihalászniuk a fiúkat. Nemsokára mindkét gyerek ágyban fekvő, meleg takarókba csavarva.

Matyinak másnap reggel már kutya baja sem volt, pedig hosszabb ideig ázott a jeges vízben, mint Miki. Még a tanítás kezdete előtt odament a tanítóhoz, és minden szépítés nélkül elmondta, hogy ő törte be az ablakot. Most már becsületesen vállalta, amit vétett, és a hazugságát is. Amikor a tanító megkérdezte, mi indította arra, hogy az igazat bevallja, Matyi azt felelte: – Tegnap nagyon közel voltam a halálhoz...

Igen, Matyi szembenézett a halállal. Isten megérezte vele, milyen rettene-

tes dolog bűnterhelt lelkiismerettel gondolni az ítéletre. Matyi megbánta, megvallotta vétkét, és bocsánatot nyert.

Miki közben magas lázzal feküdt ott-hon, és lázálmai voltak. Édesanyja éjjelnappal mellette volt, és sírva könyörgött Istenhez fiáért. Isten meghallgatta az imádságát. Egy napon, többórai alvás után, Miki felnyitotta a szemét, és tekintete most ismét egészen világos volt.

– Honnan vetted a bátorságot, fiam, ki adott neked erőt, hogy kockára tedd az életedet? – kérdezte később a boldog édesanya, fia fejét simogatva. Hangja regett a megindulástól.

– De édesanyám, hát te magad mondtad, hogy az Úr Jézus útja a legjobb, akár életem, akár halálom át vezet. Nekem úgy tűnt, mintha világosan látnám a lábnyomait a hóban, és nem tehettem mást, követnem kellett – magyarázta Miki.

Miki ezt teszi azóta is, igyekszik az Úr Jézus lábnyomait követni.

„Ha jót cselekedve és mégis szenvedve túrtok, ez kedves dolog Istennél. Mert arra hívattatok el, hiszen Krisztus is szenvedett értetek, néktek példát hagyván, hogy az Ő nyomdokait kövessétek.”

(*Mi a célod?* I. kötet,

Primo Evangéliumi Kiadó, 1990)

FELADATOK:

- Keresd meg, hogy a Biblia melyik részéből idézte Miki édesanyja a reggel elmondott igét! (Egy kis segítség: Péter 1. levelében találod.)
- Helyesen válaszolt-e Miki, amikor a

tanító bácsi a betört ablakról kérdezte? Te mit tettél volna a helyében?

- Milyen következményekkel járhat az igazság elhallgatása vagy vállalása?
- Hogyan munkálkodott Isten Lelke Mikiben, amikor Matyi bajba került?
- Mit érthetett meg Matyi és Miki ebből az esetből?
- Milyen bátorító igék szólnak nekünk is, ha nehéz helyzetbe kerülünk? Keress szüleiddel együtt ilyeneket a Bibliából! (Péter 1. levelében is találsz néhányat, pl. 1Pét 2,15. 19–21; 3,9. 12–14; 4,16–17; és Zsolt 55,23; Mát 5,10)
- Kérd meg szüleidet, hogy az énekeskönyvből tanítsák meg neked a 206-os éneket: „A lábnyomomban járjatok...”

Összeállította:

Karácsonyiné Börcsök Edit

HÍREK

FELSZENTELÉS

2004 utolsó negyedében az Úr két prédikátor testvér szolgálatra való odaszentelődését hitelesítette. November 6-án a nyíregyházi gyülekezetben **Bálint György**, december 11-én a zugligeti gyülekezetben **Cserbik János** felszentelésének lehettünk tanúi.

Testvéreink életére és szolgálatára Pál apostol gondolataival kívánjuk Isten gazdag áldását: „...legyen gondod a felolvasásra, az intésre és a tanításra. Meg ne vesd a kegyelemnek benned való ajándékát, amely adatott néked prófétálás által, a presbitérium kezeinek reád tevésével. Ezekről gondoskodjál, ezeken légy, hogy előhaladásod nyilvánvaló legyen mindenek előtt. Gondot viselj magadról és a tudományról, maradj meg azokban, mert ezt cselekedvén, mind magad megtartod, mind a te hallgatóidat.” (1Tim 4,13–16)

KERESZTSÉG

2004. június, **Elek:** **Bende Lajos** (Sarkad), **Klampeczkiné Medgyes Barbara** (Békéscsaba)

2004. október 17., **Zugliget:** **Lipták Annamária** (Szolnok), **Szűcs Viktória** (Zugliget), **Hommer Attila** (Szolnok), **Galambosi Vince** (Vác), **Szentgyörgyi Péter Gergegy** (Szolnok), **Csomó Jánosné** (Zugliget), **Kitzberger Walterné** (Zugliget), **Szilágyi Szilvia** (Nágocs), **Orsós János** (Kaposvár), **Galambosiné Köteles Mária** (Vác), **Gábor Anna** (Kecskemét), **Németh Eszter** (Széchenyi-

hegy), **Sári Dénesné** (Kaposvár), **Hatvani Tibor** (Széchenyi-hegy), **Hegedűs Tímea** (Debrecen), **Berta Jolán** (Kaposvár), **Kollár Lászlóné** (Széchenyi-hegy), **Kollár László** (Széchenyi-hegy), **Miszlai Lajosné** (Nágocs)

2005. január 16., **Zugliget:** **Máté Carmen** (Szekszárd), **Farkas Szabolcs** (Balatonfüred), **Várhelyi Rita** (Bertalan L. u.), **Papp Erzsébet** (Gödöllő), **dr. Matus Istvánné** (Kiskőrös)

HÁZASSÁGKÖTÉS

2004. augusztus 29-én **Csabai Noémi** és **Gödl Imre** (Székesfehérvár) kötött házasságot.

GYERMEKSZÜLETÉS

Tonhaizer Tamás – *Tonhaizer Tibor* és *Molnár Anikó* gyermeke; **Soós Gergő Bálint** – *Soós Attila* és *Szász Ágnes* gyermeke.

HALÁLOZÁS

2004. november: **Molnár Gyula** (Budapest, Őrjárat u.), **Varjú Gyuláné** (Székesfehérvár)

2004. december: **Egeresi Lászlóné** (Keszthely), **Nagy Józsefné** (eleki idősek otthona, korábban: Sarkad)

A BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ AJÁNLATA

(1121 Budapest, Remete u. 16/A, tel.: 06-1/391-0181)

30 Ft

A „szabadság törvénye”
Gondolatok a Tízparancsolatról
„Műtől helytől a szabadság áhítatos irányítása...
az hitélet és az élethelyzetek” (János 1,25)

Gyászol a Föld
Gondolatok a délkelet-ázsiai katasztrófa nyomán
18. évf.

30 Ft

ÉN VAGYOK...
JÉZUS KRISZTUS KIJELENTÉSEI ÖNMAGÁRÓL
I. kötet
„Műtől Ábrahám hitét, és végül...” (János 8,14)
Kérem az írást!

45 Ft

Kedves Testvérek!

A tavalyi küldötttervezleten megfogalmazódott az az igény, hogy jó lenne minél több rövidebb, megszólító jellegű evangelizációs kiadványt megjelentetni. Reisinger János kisméretű füzet-sorozata, Vankó Zsuzsa *A szabadság törvénye*, valamint Barati Lilla *Én vagyok* c. füzet-sorozatán (10 részre tervezett sorozat, amelynek az első füzete kapható jelenleg) kívül idén szeretnénk *Az Idők Jelei* egy-egy száma mellékleteként aktuális, a körülöttünk zajló eseményeket bibliai szempontból feldolgozó rövid (legfeljebb nyolccoldalos) írásokat közreadni. (Lásd a *Gyászol a Föld* c. mellékletet!)

Ennek elsősorban missziós célja van, hogy mindazt, ami a világban történik, ne csak mi lássuk helyesen, hanem biztonságtevő alkalmakként is használjuk ki. Mindezzel természetesen arra szeretnénk ösztönözni, hogy miután elolvastuk a mellékletet, minél hamarabb adjuk tovább rokonainknak, barátainknak, ismerőseinknek. Aki ezekből a szórólapokból szeretne többet igényelni, a BIK könyvkiadótól megrendelheti, csekély áron. Kérjük, amennyire csak lehet, időben használjuk ki az írás adta missziós lehetőséget azzal is, hogy elpostázzuk, vagy csak minden kommentár nélkül átadjuk ismerőseinknek, munkatársainknak, hiszen lassan elhalványodnak az emlékek az emberekből. Együttal szeretnénk bátorítani azokat a testvéreinket, akik készletet éreznek, hogy a világban zajló események kapcsán – vagy bármilyen, az embereket érintő kérdéssről – írjanak, s ha közösségünk lapjában megjelentethető, szíves-örömezt közreadjuk cikküket.

Testvéri üdvözlettel az irodalmi osztály nevében:

Soós Attila

INTERNET

Örömmel tudatjuk *Az Idők Jelei* olvasóival, hogy a Keresztény Advent Közösség és a hozzá kapcsolódó intézmények az interneten is elérhetők.

A weboldalok létrehozásakor elsősorban az a szándék vezetett bennünket, hogy a modern technika segítségével ismertethessük meg az evangéliumot azokkal, akik a világhálón jutnak el hozzánk.

Lapjainkon közérdekű információk, a nagyközönséget megszólító írások, könyvajánlat, hitéleti kiadványok olvashatók, és tervezzük a már működő elektronikus könyvtár minél teljesebbé tételét is.

Kérjük olvasóinkat, hogy minél szélesebb körben tegyék ismertté a közösségünk és intézményei által fenn tartott hivatalos honlapok címét:

www.kerak.hu

a Keresztény Advent Közösség hivatalos lapja

kerak.biblibalap.hu

a Keresztény Advent Közösség hitéleti kiadványainak lapja
(Biblia-tanulmányok, *Az Idők Jelei*)

wap.kerak.hu

a Keresztény Advent Közösség wapoldala
(napi áhítat, Biblia, Kerak-telefonkönyv, csengőhangok stb.)

www.jelek.hu

a Keresztény Advent Közösség evangelizációs lapja

www.bibliakiado.hu

a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó
katalógusa és online könyvesboltja

www.biblibalap.hu

a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó missziós lapja

e-konyvtar.bibliakiado.hu

a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó elektronikus könyvtára

www.sola.hu

A Sola Scriptura Teológiai Főiskola lapja

www.bibliahaz.hu

a Széchenyi-hegyi gyülekezet lapja

Kiadja a Keresztény Advent Közösség, 1121 Budapest, Remete u. 16/A
Telefon: 06/1/391-0205, e-mail: titkarsag@kerak.hu, <http://www.kerak.hu>, <http://kerak.biblibalap.hu>
Nyomdai előkészítés: Bibliaiskolák Közössége. Felelős kiadó: Sonnleitner Károly

KÖNYVajánló

2005

FEBRUÁR

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

1121 Budapest, Remete u. 16/A
Tel.: 06-1/391-0181, 06-20/379-6020

Fax: 06-1/391-0182

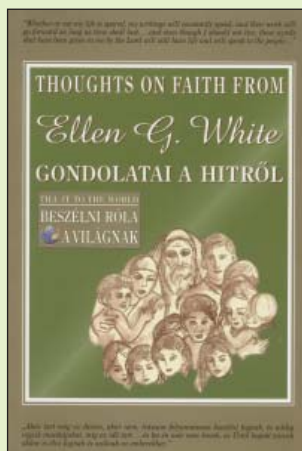
E-mail: bik@bibliakiado.hu,

bikkiado@freemail.hu

<http://www.bibliakiado.hu>, www.bibliaalap.hu

ELLEN G. WHITE GONDOLATAI A HITRŐL

336 oldal, kartonált, 153x233 mm, ára: 1960 Ft

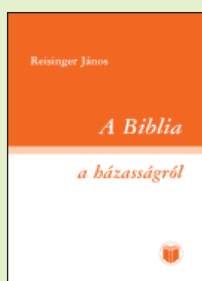
A szerző e könyvben olvasható, a hit témakörével foglalkozó gondolatainak jelentős része most jelenik meg először magyar fordításban. A kötet érdekessége, hogy párhuzamosan közli az eredeti angol és a magyarra fordított szöveget.

„A mennyből származó igazság elfogadása alárendeli

az elmét Krisztus hatalmának. Ezután a lélek egészsége – ami a tiszta elvek elfogadásának és követésének eredménye – megnyilvánul az igaz szavakban és tettekben. Az ilyen eredményeket felmutató hit nem az a fajta hit, amely szerint az egyik elme addig irányítja a másikat, míg az egyik személy tökéletesen nem teljesíti a másik akaratát. (...) Az egészséges egyház egészséges tagokból áll, olyan férfiakból és nőkből, akik személyes tapasztalatokat szereztek az igazi kegyesség területén.” (Ellen G. White gondolatai a hitről, 15. o.)

Reisinger János: A BIBLIA A HÁZASSÁGRÓL

20 oldal, irkatüzött, 102x142 mm, ára: 140 Ft

A szerző sorozatának újabb füzeté a házasságról szóló bibliai tanítások alapján keresi a választ a legbensőségesebb emberi kapcsolat során felmerülő kérdésekre. Mi a rendeltetése a házasságnak, mennyiben különbözik a többi szeretetkapcsolattól? Mit tehetünk annak érdekében, hogy helyrehozzuk, amit elrontottunk, hogyan élhetünk szívünk választottjával „örökostársakként, az élet kegyelmében” (1Pét 3,7)?

Soósné Szász Ágnes: HAZAFELE

Az időskorról mindenkinek

124 oldal, kartonált, 130x200 mm, ára: 690 Ft

Vajon mi rejlik a sejtelmes cím mögött? Életünk delén túl vajon mi vár ránk? Elkerülhetők-e az időskorral járó gyötrelmek, s törvényszerűnek kell-e tekintenünk az ötvenes-hatvanas évektől megkezdődő fizikai és szellemi leépülést, a visszafejlődési folyamatot? Vajon mi juttatott bennünket ebbe az emberi méltóságot megalázó helyzetbe, az öregedés drámájához? A hivatásszerűen is idősekkel foglalkozó szerző elszánt, szenvedélyes kereséssel igyekszik tanulmányában a fenti kérdések végére járni.

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET VERSEI 1–2. KÖTET

Hítvallás a mindennapi szeretetről

872 oldal, kartonált, 115x180 mm, ára: 4400 Ft

872 oldal, vászon, 115x180 mm, ára: 5800 Ft

Egyre kevesebben vannak olyanok, akiknek a vers mindennapi kenyerük. Páskulyné Kovács Erzsébet azon kevesek közé tartozik, akik a hittel kimondott szó erejében bíznak, és mernek Istennel szerzett tapasztalataikról, reménységükről és Jézus Krisztus embert átölelő igazságáról vallani. Verseiben a hitért küzdő ember útja bontakozik ki, lelki tusáival és győzelmeivel együtt.

A két kötet a költőnő 2002-ig írt minden versét tartalmazza.

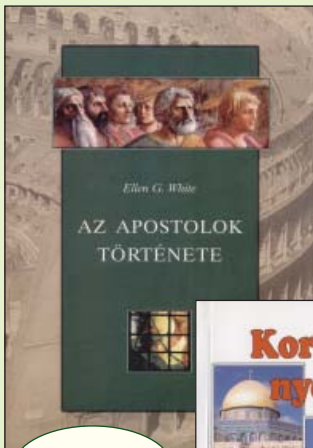
ENGEDMÉNYES KÖNYVCSOMAG

RÉGÉSZET ÉS TÖRTÉNELEM

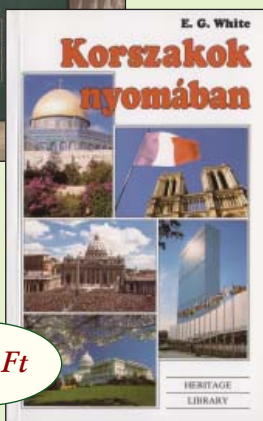
A csomag eredeti ára: ~~4310~~ Ft

Engedményes ár: 2888 Ft

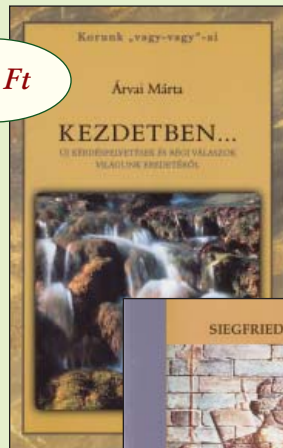
33%

1300 Ft

1100 Ft

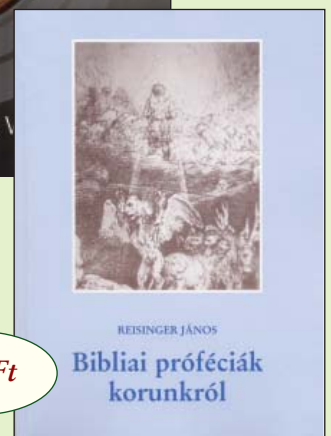
330 Ft

480 Ft

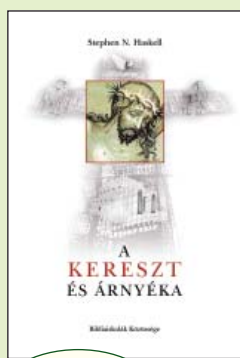
500 Ft

600 Ft

2100 Ft

1400 Ft

Ajándék

A kiadó 600 Ft értékben, 1 db **A SZENTÉLY A MENNYBEN ÉS A SZÍVBEN** című, a szentély bibliai tanításait illusztráló 34 oldalas, A/4-es, spirálkötött, színes kiadványt ajándékozik

1 db *Az ószövetségi szentély és az evangélium*

vagy

1 db *A kereszt és árnyéka* című könyv vásárlása esetén.

Gyászol a Föld

Gondolatok a délkelet-ázsiai katasztrófa nyomán

A kik az év utolsó napjait önfeledt ünnepléssel és szórakozással szerették volna eltölteni, azoknak csalódnuk kellett. A délkelet-ázsiai földrengést követő szökőár ismét váratlan sokkhatásként érte Földünk lakosait. Egyes hírek szerint ez volt „a természet szeptember 11-éje”. A hurrikánokhoz, földrengésekhez és különböző katasztrófákhoz szokott emberiség az első hírek hallatán szinte mélán, közönyösen fogadta a csendes-óceáni tragédiát. Azonban az áldozatok napról napra növekvő számával arányosan ocsúdtak fel sokan az ünnepi eszem-iszom kábulatából. Karácsony másnapján a történelem eddig ismert leggyilkosabb, több mint 200 ezer emberéletet követelő cunamija pusztított az Indiai-óceán partvidékein. „A negyven év óta legerősebb, a Richter-skálán 9-es erősségű földrengés és az azt követő szökőár maradandóan át rajzolta a térképet: hatására néhány sziget eltolódott, felemelkedett vagy lesüllyedt, sőt amerikai geológusok szerint maga a Föld is megingott pályáján a hatalmas erejű földrengéstől. Január 10-én a NASA nyilvánosságra hozta a szumátrai földrengés hatásait bolygónk egészére. Számításaik szerint az Északi-sark például 2,5 centiméterrel tolódott el a keleti hosszúság 145. fokának irányába. Némileg módosult a Föld alakja is: a sarkoknál kicsit laposabb, középen, az Egyenlítő táján viszont kidudorodó geoid most valamivel közelebb került a tökéletes gömbhöz. Ennek következtében picivel felgyorsult a Föld forgása (mint a műkorcsolyázó pörgése, amikor behúzza karjait), és emiatt a nap hossza is 2,68 milliomod másodperccel megnőtt.” (<http://www.nature.com>)

Az utóbbi időben vajon mi történik Földünkkel? Az átlagember azt tapasztalja, hogy megszorodtak a természeti katasztrófák, egyre többször reng a Föld a keleti és a kis-ázsiai térségben, hosszú hallgatás után ki-kitör az Etna, olvad a jég az Antarktiszon, tájfunok, hurrikánok tombolnak Amerika-szerte, és gyakori látogatónk az El Nino.

A Munich Re Group a világ összes biztosítótársaságának egész éves kiadásait összegezve megállapítja, hogy 2004 volt a katasztrófák miatti legköltségesebb év. A biztosítótársaságok történetében már a csendes-óceáni szökőár előtt is mintegy 35 milliárd dollárt fi-

zetek ki az amerikai hurrikánok, a karib-tengeri és a japán földrengések károsultjainak. Ezután 2004-et mint a katasztrófák évét koronázta meg a csendes-óceáni cunami, amelynek következtében a biztosítótársaságok az eddigi felmérések szerint mintegy százmillió euróra becsülik a károk értékét. 2004-ben mintegy 650, szinte kontinenseket érintő természeti katasztrófa után kellett nagyobb összeget kifizetniük a kárvallottak számára, s mindez leginkább a globális felmelegedésből adódó szélsőséges időjárási viszonyoknak volt köszönhető – állapítja meg Peter Höppe, a Munich Re Group igazgatója.

Megemlíti a braziliai Santa-Catarina, a Florida és a Karib-szigetek közelében tomboló Charley, Frances, Ivan és a Jeanne névre keresztelt hurrikánokat. A legutóbbi, december 26-ai földrengés több országra is hatással volt, többek között India, Indonézia, Srí Lanka, Thaiföld, Malajzia, Banglades, Mianmar és a Maldív-szigetek területeire. 2004-ben több mint egymillió ember pusztult el természeti katasztrófák következtében. (<http://www.munichre.com>)

Tehetetlen Mindenható?

Vajon mi állhat e döbbenetes természeti katasztrófák háttérében, milyen okokra vezethetők vissza, és mi várható a közeljövőben?

E megrázó hírek hallatán többen tudósokat, szakértőket kérdeztek, a természeti jelenségek okát kutatva. Van-e valamilyen objektív természeti magyarázata a Földünket veszélyeztető mozgásoknak?

„A földrengést annak a mintegy kétszáz év alatt felhalmozódott feszültségnek a hirtelen kipattanása okozta, melynek során az indiai lemez lassan a Szumátrát is hordozó burmai mikrolemez felé közeledett. Ez a mozgás azonban eddig nagyon lassú volt: a két lemez közti távolság évente átlagosan alig 6 centiméterrel csökkent (ez nagyságrendileg az emberi köröm növekedési sebessége). Közben azonban nőttön-nőtt a lemezhatárok közti feszültség, amely most robbanásszerűen szabadult fel. A két lemez ütközésekor az indiai kőzetlemez a burmai mikrolemez alá csúszott,

amelynek következtében valósággal felpattant, s ezáltal a fölötte fekvő tengerfenék is hirtelen mintegy tíz méterrel megemelkedett: ez a vertikális mozgás hozta létre a pusztító erejű cunamit.” (Élet és Tudomány, 2005. január 21.)

E félelmetes jelenség objektív, tudományos magyarázatán túl tudhatunk-e valamit erkölcsi, lelki, eszmei háttéréről is? Ekkora emberáldozatot követelő tragédia láttán sokan nem érik be a tények tárgyilagos elemzésével. Vajon mi okozhatta, hogy a mintegy kétszáz éve egymás felé közeledő földlemezek épp most, karácsony másnapján találkoztak, negyedmillió emberéletet követelve? Ki időzítette ezt így? Vagy pusztán bizonyos természeti törvényszerűségek szerencsétlen együtteséről van szó?

Az események utáni hetekben – ahogyan ilyenkor lenni szokott – megjelentek a sajtóban a különféle összeesküvés-elméletek. Ezek sokszor a valóságtól igen elrugaskodva keresték a tragédia okait. Egyes feltételezések szerint Allah büntetésből, vagy a Moszad (izraeli titkosszolgálat) különféle technikákkal küldte világunkra a cunamit. Bizonyos fantáziadús körökből az a hír is kiszivárgott, hogy a Himalája alatt megbúvó ufóbázisnak is köze van a dologhoz.

A tömegek igényeit kiszolgáló, megmosolyogni való feltételezéseken túl az igényesebben gondolkodók felteszik a kétségbeesett kérdést: Isten, ha van, miért engedi meg ártatlan gyermekek és kiszolgáltatott emberek életében az ilyen tragédiákat? Ha Isten jó, hogyan teremthetett ilyen világot, és ha valóban

mindenható, miért nem akadályozza meg mindezeket? Tehetetlen a Mindenható?

Voltaire, a francia felvilágosodás filozófusa is hasonló gondolatokkal, kétségekkel viaskodott korának legnagyobb földrengése – melyet sokan vonnak párhuzamba e mostani katasztrófával –, az 1755-ös liszszaboni, 65 ezer embert elpusztító szerencsétlenség láttán.

A következő oldalakon kísérletet teszünk arra, hogy az okok és a miértek lelki, erkölcsi, s kiváltképpen teológiai háttérét megvizsgáljuk négy szempontból, a korunkban méltatlanul elfeledett és a háttérbe szorított bibliai próféciaák tükrében.

Első ok

„Gyászol és megromol a föld, elhervad és megromol a földnek kereksege, elhervadnak a föld népének nagyjai. A föld megfertőztetett lakosai alatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegték, megtörték az örök szövetséget... Az egek csatornáit megnyílnak, és megrendülnek a föld oszlopai. Romlással megromol a föld, töréssel összetörik a föld, rengéssel megrendül a föld; inogva meging a föld, miként a részeg, és meglódul, mint a kaliba, reánehazedik bűne és elesik; s nem kél fel többé!” (Ésa 24,4–5. 18–20)

Ézsaiás, az i. e. VIII. században élt próféta kinyilatkoztatást nyert Istentől arról, hogy a történelem legutolsó időszakában milyen lelki-erkölcsi okok kö-

*„Óh szegény halandók: óh siralom völgye!
Óh Istencsapási mind, összegyűlve!
Hasztalan fájdalmak, folyvást, egy csomóban!
Balga bölcsek kik így szólnak: minden jól van.
Jertek s lássátok e szörnyű törmelékot,
E rongyok- s romokat, ez üszökké égett
Nők és gyermekek halmát egymásra omolva,
Tört márványok alatt tagjaik' szétszórva,
Száz ezer nyomorult, kiket a föld nyelt be,
Széttépvé, véresen, itt-ott még lihegve,
Kik, házaik alá temetve, védtelen
Végzik életüket szörnyű gyötrelmekben.
Elhaló hangjaik tördelt kiáltásán,
Füstölgő hamvaik iszonyú látásán
Így szóltok-e: „Mindez csak örök törvények
Kifolyása s Isten szabad végzetének.”
Vagy amondók lesztek: ez áldozatokra
„Isten bosszút állt s ők bűneikért vesztek!”
Vétkeztek, hibásak e gyermekek talán,
Kiket anyjuk ölén fojtott meg a halál?*

...

*Nemünkre vétkeért sújt Isten ostora?
Vagy létünk s életünk korlátlan ura
Düh s szájalom nélkül, miránk ügyet sem vetve,
Kész tervei szerint fullaszt a vízözönbe?
Vagy az amorf anyag, mely Ura ellen lázad,
Hord ohatatlanul magában ily hibákat?
Vagy Isten minket így csupán próbára tesz,
S csak kurta folyosó az öröklétbe ez?
Múló kínunk könnyét így töröljük le hát,
És üdvözöljük a megváltó jó halált?
De elhagyván nehéz vesztegzárunk, a földet,
Nytott kérdés marad: vajon kik üdvözülnek?
A sorsunk rettegés, minden nézet szerint,
S olyan, mit biztosan hihetnénk, semmi sincs.
És a természetet kár is kérdezni, néma.
Isten kell hogy legyen, ki szól is hozzánk néha.
Saját műve: csak ő magyarázhatja azt,
Tőle vár érveket a bölcs, s a bús vigaszt.
Nélküle kétely és tévelygések hínárja
Húz, és a fulladó nem lelhet szalmaszárra.”*

(Voltaire A liszszaboni szerencsétlenség 1755-ben, avagy e tétel bírálata: „Minden jól van, ahogy van” című költeményéből)

vetkeztében válik földi létünk egyre kritikusabbá, agasztóbbá. Mi okozza a mindinkább elszaporodó katasztrófákat, váratlan szerencsétlenségeket, a gyászos állapotokat?

A próféta szerint a természet örök törvényeivel nem lehet következmények nélkül szembehelyezkedni. A Biblia itt is az erkölcsi törvény megszegésének a természetben megmutatkozó törvényszerű következményeiről szól. De hogy erről átfogóbb képet nyerjünk, egy pillanatra tekintsünk vissza a kezdetekre.

Isten kezdetben tökéletes Földet teremtett az ember otthónál (1Móz 1,31). Az embert is önmaga képére, a szeretet (1Ján 4,8), a boldogság életrendjére alkotta meg. Amíg a teremtmény a Teremtő erkölcsi törvényei szerint, akaratával összhangban élt, addig világunkban rend, harmónia és béke uralkodott. A természetet és az embert nem érhetette semmilyen megrázkódtatás. Isten az embert nem fegyverkezésre, nukleáris robbanóanyagok előállítására, szennyező gázok tömeges kibocsátására teremtette. Nem Ő tanácsolta az embernek, hogy a tengerek mélyén próbárobantásokat végezzen, vagy hogy a föld természeti erőforrásainak mértéktelen kiaknázásával szolgálja önző céljait, telhetetlenségét, féktelen kívánságait, termőterületeinek növelése érdekében őserdőket irtson ki, hegyeket-völgyeket, folyókat alakítson át a maga elképzelése szerint. Nem Isten bátorította az embert arra, hogy a tengerek, óceánok közvetlen közelében luxusvillákat építsen, sem arra, hogy különféle mérgező és hulladék anyagokkal szennyezze a vizeket. Éppen ellenkezőleg. Isten az élet, a természet, az ökológiai egyensúly fenntartására törvényeket szabott, melyeket Mózes II. és III. könyvében tudomására hozott minden embernek.

A Szentírás szerint az embert a bűneset következtében mélyen megfertőzte az önzés, s gondolkodása középpontjában saját hasznának gátlástalan hajhászása áll. Ennek félelmetes eluralkodása már a teremtés utáni 17. évszázadban az özönvíz katasztrófáját vonta maga után, amelyet Isten azért engedett meg, hogy az ember önmaga alól teljesen ki ne pusztítsa a földet.

Napjainkban is súlyos árat kell fizetni az emberiség egyre mohóbb, mindent felélni vágyó ösztönének gátlástalan kielégítéséért. Az egész lakott földet kollektív felelősség terheli, de különösen azokat a jóléti társadalmakat, melyek önös fogyasztói érdekeik miatt „a fenntartható gazdasági fejlődés” demagóg jelszavát hangoztatva földi létünk alapjait veszélyeztetik. Mindezt látva nem túlzás, ha az összefüggések-

ben gondolkodó ember némi szkepticizmussal vegyes szomorúsággal szemléli a délkelet-ázsiai katasztrófa kárvallottjainak szánt nagylelkű felajánlásokat, humanitárius segélyeket a fejlett nyugati világ részéről. Miközben a katasztrófa sújtotta területekre már-már egymással versengve komoly és látványos összegeket ajánlanak fel, e tragédia közvetett vagy közvetlen okáról mélyen hallgatnak a jelentések. (A BBC jelentése szerint Afrika-szer-

te hetente halnak meg az éhínség és az AIDS miatt annyian, mint ahányan a december 26-ai tragédia következtében pusztultak el. Azonban e megszokottá vált helyzetre korántsem reagálnak

ilyen érzékenyen a jóléti társadalmak.) Hogy e válság gyökerei milyen mélyen húzódnak, s hogy megoldása a realitás és a racionalitás talaján maradvá mennyire kilátástalannak tűnik, arról László Ervin, a Budapest Klub alapító tagja így vélekedik egy nemrég megjelent könyvében:

„...a globális válság legszívósabb gyökere abból ered, hogy ez a világ, amelyben élünk, többé már nem tartható fenn. Ez az állapot azoknak a globális piaci erőknak a következménye, amelyek a lendületes tömegtermelés és a piaci technikák rövid távú, profitérdekeltségű alkalmazása nyomán jöttek létre... Ebben a globális világban a leggazdagabb 20% 90-szer többet keres, 11-szer több energiát fogyaszt, 11-szer több húst eszik, 49-szer annyit telefonál és 145-ször több gépkocsit vásárol a legszegényebb 20%-nál..."

A piac méltánytalan működése ördögi kört alakít ki. Megjelenik a szegénység, amely a születési arányszám növelésére ösztönöz, mert több gyermek több segítséget nyújthat a családnak a létfenntartáshoz szükséges erőforrások megszerzésében. A népességnövekedés viszont még nagyobb szegénységet teremt, több szegény ember pedig rákényszerül, hogy több pusztítást végezzen a természeti környezetben... Az elmúlt ötven év alatt az emberiség több erőforrást használt fel, mint amennyit a megelőző ezer év alatt összesen... Napjaink világának társadalmi és gazdasági tarthatatlansága kritikus szakaszához érkezett. Ez a szakasz nem nyújtható a végtelenségig: hamarosan elérkezünk egy döntési pontig. Vagy kialakítjuk a fenntarthatóságot, vagy kockáztatjuk az összetűzéseket és a káoszt. Még nem tudjuk, melyik irányba halad majd tovább a világ. De azt már tudjuk, hogy annak függvényében halad, amit itt és most teszünk." (László Ervin: *Meg tudod változtatni a világot*, 22–28. o.)

Amikor a végidőben „a megfertőztetett föld” lakosai Isten törvényét, a szeretet törvényét felváltják az önzés törvényével, és a történelem végén ez válik ál-

*„A föld megfertőztetett lakosai alatt,
mert áthágták a törvényeket,
a rendelést megszegték,
megtörték az örök szövetséget.”*

talánosan uralkodóvá, Isten ennek következményeit nem háríthatja el a végtelenségig, hanem pusztán késlelteti. „Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják, hanem hosszan tűr értünk, nehogy némelyek elveszenek, hanem mindenki megtérésre jusson.” (1Pét 3,9) Vagyis Földünk jelenlegi állapotáért korántsem Istent, hanem egyedül az embert terheli a felelősség.

Az emberiség jelenlegi erkölcsi, lelki, szellemi állapotát így jellemzi a Szentírás: „Halljátok meg az Úrnak beszédét, Izraelnek fiai, mert pere van az Úrnak a föld lakóival, mert nincs igazság s nincsen szeretet, és nincsen Istennek ismerete a földön. Hamisan esküsznek, hazudnak, gyilkolnak, lopnak és paráználkodnak, betörnek, és egyik vér a másikat éri. Azért búsul a föld és elerőtlenül minden, ami azon lakik, a mező vada és az ég madara egyaránt, bizony a tenger halai is elveszítettek.” (Hós 4,1–3) „Mivel a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.” (Mát 24,12) „Azt pedig tudd meg, hogy utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, hálátlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmozók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuwalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. Kiknél megvan az istenfélelem látszata, de megtagadják annak erejét.” (2Tim 3,1–5)

Míndezek alapján kimondhatjuk, hogy Földünk sokasodó katasztrófái elsősorban modern világunk eltorzult erkölcsi állapotára vezethetők vissza. Ezt részben igazolják azok a tények is, amelyeket a legutóbbi tragédia kapcsán adott közre Jeff McNeey, a Természetvédelmi Világszövetség főmunkatársa:

„Az emberi beavatkozás, a parti építkezés, a természetes védővonalak lerombolása is hozzájárulhatott a délkelet-ázsiai katasztrófa iszonyú veszteségeihez... Ötven évvel ezelőtt a cunami pusztítása meg sem közelíthette volna a mostani méreteket. A helybeliek korábban sohasem építkeztek közvetlenül a tengerparton, hanem falvaik, városaik több kilométerrel beljebb húzódtak meg. Az elmúlt évtizedekben azonban a partokon honos mangroveerdőket és a parthoz közeli korallzátonyok nagy részét – amelyek természetes védővonalaként fékezhetők volna a partra kicsapó hullámok erejét – elpusztították, s helyettük üdülőtelepeket, szállodákat, illetve rák- és garnélatenyészeteket létesítettek. A természetvédők hiába küzdöttek a mangroveerdők irtása ellen, ugyanis mind a turisztikából, mind a rák-tenyésztésből az országok jelentős bevételeket könyvelhettek el.” (Élet és Tudomány, 2005. január 21.)

Második ok

A Biblia profetikus történelemszemlélete alapján elmondhatjuk, hogy világunkat az utóbbi kétszáz évben – a történelemben először! – az eltorzult középkori vallásosság ellenhatásaként az emberben való hit, az ateizmus járta át. Mára ennek ellenhatásaként a miszticizmussal és okkultizmussal keveredő spiritualista vallásosság vált uralkodóvá. E kettő furcsa és ellentmondásos keveredésének torzszüleménye korunk külsődlegesen vallásos ateizmusa. A mai ember sajátos hitvilágáról, a bibliai gondolkodást nélkülöző vallásosságról a már említett igéken túl a következőképpen szól a Szentírás:

„Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük; és az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mesékhez odafordulnak.” (2Tim 4,3–4)

Korunk embere a vallásból főként csak azt tartja „fogyaszthatónak”, ami egyéni kívánságainak és világi igényeinek megfelel. Olyan istent vagy isteneket imád, amelyek – a bibliai istenismeretet nélkülözve – megfelelnek saját elképzeléseinek, és nem igényelnek komolyabb gondolkodást, a kérdések alaposabb végiggondolását, önmehtagadást, önmagával/önzésével vívandó küzdelmet az embertől. Istent úgy kívánja követni, hogy az Ő törvényei helyett az ember csak saját törvényeinek engedelmeskedjen. Ami az elmúlt kétszáz év vallásosságát illeti, az sokszor nem szólt másról, mint hogy „Isten mestersége, hogy megbocsásson” (Voltaire). Kegyelmezzen a végtelenségig, bárhogyan is játssza ki az ember az élet törvényeit, ezáltal pusztítva önmagát és környezetét is. Ennek a mintegy kétszáz éve uralkodó eszmeiségnek és az eb-

„Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük; és az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mesékhez odafordulnak.”

ből törvényszerűen következő általános emberi gondolkodásnak ad hangot az i. e. X. században született profetikus zsoltár is:

„Miért dühösködnek a pogányok (népek), és gondolnak hiabavalóságot a népek? A föld királyai felkereked-

nek és a fejedelmek együtt tanácskoznak az Úr ellen és Felkentje ellen: »Szaggassuk le az ő bilincseiket és dobjuk le magunkról köteleiket!« Az egekben lakozó neveti, az Úr megcsúfolja őket. Majd szól nekik haragjában és megrettenteti őket gerjedelmében.” (Zsolt 2,1–5)

A zsoltár első három versének beteljesedését a francia felvilágosodás korától máig láthatjuk általánosan megvalósulni, főként az európai kultúrkörben. A zsoltár 4–5. verse viszont azt adja hírül, hogy amikor embertömegek életében (akár vallásosak, akár nem) általánossá válik, hogy alapvető erkölcsi törvényeket „leszaggatnak, ledobnak magukról”, amelyek valójában nem kötelek és bilincsek, hanem az életet fenntartó, szabályozó törvények, akkor valamiképpen Istennek is közbe kell avatkoznia, éppen az emberélet védelmében. Amikor embertömegek vetik el a Biblia tekintélyét és ezáltal Isten szeretettörvényeit, más tekintélyeket tisztelnek és fogadnak el, amikor Isten szava, jósága nem jut el hozzájuk, vagyis amikor a világ nagyrészt megszólíthatatlanná válik Isten részéről, akkor Ő másfajta figyelemfelkeltő eszközt kénytelen igénybe venni.

„Majd szól nekik haragjában, megrettenteti őket gerjedelmében.” (5. vers) Isten tudja, hogy sajnos embertömegek életében nem mindig kegyelmének szüntelen gyakorlásával érhet célt: „Ha ítéletei megjelennek a földön, igazságot tanulnak a föld lakosai. Ha kegyelmet nyer a gonosz, nem tanul igazságot, az igaz földön is hamisságot cselekszik, és nem nézi az Úr méltóságát.” (Ésa 26,9–10) Ezt láthatjuk az egyiptomi tíz csapás idején a fáraónál (2Móz 7–10. fejj.).

Azonban ez sohasem Isten szeretetének visszavonását jelenti, hanem inkább jóra készítő nevelésének mintegy utolsó mentőöve, hogy figyelmeztesse az embert, hová vezetnek útjai az élet alaptörvényeit figyelmen kívül hagyva, az Alkotó szándékait megkerülve. „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyíttem” – mondja Jézus Krisztus a Jelenések könyvében (3,19). Egyetlen szerető, de bölcs apa sem hagyja gyermekét az elveszés útján járni akkor sem, ha fia történetesen nem hallgat édesapja szavára. Egyes szakértők szerint a legutóbbi hatalmas földrengést is ahhoz lehetne hasonlítani, mintha „a Föld egy nagy pofont kapott volna”. Isten haragja és rettentése csak akkor következik be, amikor az ember kimerítette hosszútűrésének, elnézésének, kegyelmének határát, mivel Ő „késedelmes a haragra... és hosszan tűr értünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson” (Zsolt 103,7; 2Pét 3,9).

Amikor a bűn, az önzés minden mértéket felülmúlóan tombol – mint napjainkban is –, akkor Isten kegyelme, szeretete inkább az ezzel való visszaélést növeli emberek sokaságában. Ekkor Isten bűnnel szembeni gyűlölete (Zsolt 45,7) és igazságszolgáltatása abban jut érvényre, hogy nem korlátozza tovább a gonosz, az önzés természetes következményeit,

hanem hagyja beérni azok keserű gyümölcsseit. „Ne tévelyegjete, Isten nem csúfoltatik meg: mert amit vet az ember, azt aratja is.” (Gal 6,7)

„Isten gyakran veszi kezébe az ügyet oly módon, hogy bizonyos mértékig szabad utat enged a gonosz erőknél, s ezek, élve az alkalommal, a körülmények olyan láncolatát idézik elő, amelynek során a bűn bűnnel büntetettik.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 762. o.) Ezt a törvényszerűséget láthatjuk a vízözönnél, Sodoma és Gomora pusztulásánál, az emoreusokra vonatkozó ítéletnél, Jeruzsálem babilóniaiak, majd pedig a rómaiak általi elpusztításánál. Jelenések könyve 7. fejezete rámutat arra, hogy Isten miért és miképpen tartja ellenőrzése alatt a gonosz, az erőit világnak fölött. E kijelentésnek kiemelkedő jelentősége van napjainkban:

„Ezek után láttam négy angyalt állni a föld négy szegletén, a föld négy szelét tartva, hogy szél ne fújjon a földre, se a tengerre, se semmi élő fára. És láttam más angyalt feljönni napkelet felől, akinek kezében volt az élő Isten pecsétje; és nagy szóval kiálta a négy angyalnak, akinek adatott, hogy ártsa a földnek és a tengernek, ezt mondván: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fákknak addig, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgáit a homlokukon.” (Jel 7,1–3) A szelek a Bibliában az isteni ítéletek, pusztító erők, katasztrófák jelképei (lásd Dán 7,2–3. 16–17; Jer 25,32; 49,35–37; 51,1–2. 11). Természetesen e romboló erők sohasem közvetlenül Istentől származnak (Jak 1,15–17; 1Ján 1,5; 4,8–9), hanem Sátántól, akinek lényéhez tartozik az ölés, a pusztítás (Ján 8,44). Isten időnként a „szelek elengedésekor” csupán engedélyt ad az ellenségnek – bizonyos korlátok között – a lényéből fakadó pusztításhoz, ahogyan ez Jób könyve 1–2. fejezeteiből is világosan kitűnik. A látomásból egyértelműen kiderül, hogy Isten a gonosz erők munkáját mindaddig féken tartja és késlelteti, míg el nem pecsételi választottait.

Mi a pecsét? A pecsétet a hétköznapi életben akkor használják, amikor valamit megjelölnek azért, hogy mindenki számára világos legyen, kihez tartozik, kinek a tulajdona, ki rendelkezhet vele, és ki vállalja érte a felelősséget. Aki valakit vagy valamit el- vagy megpecsételt, azt saját, elidegeníthetetlen tulajdonának ismeri el, sérthetlenségéért, védelméért kezes-séget vállal. A Biblia jelképrendszere alapján tehát kimondhatjuk, hogy Isten azért pecsételi el szolgáit, azaz saját tulajdonaként fiainak és leányainak ismeri el őket, hogy mindnyájukat fizikai oltalom alá helyezze az utolsó idők csapásai idején (Jel 15–16. fejj.). Ennek tapasztalatát fogalmazza meg profetikusan a 91. zsoltár is.

A szelek e mostani katasztrófához hasonló elengedését láthattuk megnyilatkozni a 250 évvel ez előtt hirtelen bekövetkezett katasztrófában is, amely kísértetiesen hasonlított a 2004-es délkelet-ázsiai földrengéshez. Az 1755-ös lisszaboni földrengés bekö-

vetkeztét egy bibliai prófécia előre jelezte. Jelenések könyve négy nagy vázlatpróféciában mutatja be emberi történelmünket, rámutatva Isten megváltási tervének különböző szempontjaira.

A második vázlatpróféciában a hétpecsétetes könyv felnyitásának egyes szakaszai a földünkön jó és rossz között zajló ádáz küzdelmet szemléltetik. Abba engednek bepillantást, hogy Isten beszéde, a Biblia milyen hatást vagy „ellenhatást” gyakorolhatott bizonyos korokban. Az utolsó előtti pecsét felbontásakor viszont már Isten közvetett beavatkozását láthatjuk, a szava és követői elleni évszázados visszaélések miatt: „Azután láttam, mikor a hatodik pecsétet felnyitotta, íme nagy földindulás lőn...” (Jel 6,12) Korabeli feljegyzések így szóltak e megrázó, rendkívüli eseményről:

„1755-ben volt a történelem legszörnyűbb földrengése. Bár általában a lisszaboni földrengésként emlegetik, de kiterjedt Európa, Afrika és Amerika nagy részére. Érezték Grönlandban, a nyugat-indiai szigeteken, Madeira szigetén, Norvégiában és Svédországban, Nagy-Britanniában és Írországban. Nem kevesebb, mint négymillió négyzetmérföldet érintett. A földmozgás Afrikában majdnem olyan súlyos volt, mint Európában. Algír nagy része romba dőlt. Marokkó közelében egy 8-10 ezer lélekszámú falu teljesen eltűnt. Hatalmas hullám (cunami) söpört végig Spanyolország és Afrika partvidékén, mely városokat öntött el és nagy pusztítást okozott. A rengés Spanyolországban és Portugáliában volt a legerősebb. Úgy tudjuk, hogy a beömlő hullám Cadiznál hatvan lábnyira (kb. 30 méter) emelkedett... Lisszabonban a föld alól mennydörgésszerű hang hallatszott, majd rögtön ezután heves rengés rombolta le a város zömét. Mintegy hat perc alatt hatvanezer ember pusztult el. A tenger először visszahúzódott, szárazon hagyva a gátat, majd előtört, tizenöt lábbal, vagy annál is többel meghaladva átlagos szintjét. A lisszaboni katasztrófa rendkívüli eseményei közé tartozott a tiszta márványból, hatalmas költséggel épített új rakodópart elsüllyedése. Nagyon sokan menekültek ide a leomló romok elől, de a rakodópart hirtelen lesüllyedt a rajta levő emberekkel együtt, és soha egyikük teteme sem került felszínre.” (A korabeli hírjelentéseket Ellen G. White gyűjtötte össze *Korszakok nyomában* c. művében, Washington, 1888)

De mi lehetett az előzménye és oka a – maihoz hasonló – tragédiának, amely akkor is több mint száz ezer áldozatot követelt?

Abban a korban még nem volt általánosan jellemző a föld energiakészletét kiszipolyozó és tönkretévő, profitorientált magatartás. Nem állíthatjuk, hogy ennek valamiféle befolyása lett volna a katasztrófára. A váratlan tragédia okát Jelenések könyve megadott fejezetének szövegösszefüggéséből ismerhetjük meg: „És mikor felnyitotta az ötödik pecsétet, láttam az oltár alatt azoknak lelkeit, akik megölték az Isten beszédéért

és a bizonyágtételért, amelyet kaptak. És kiáltának nagy szóval, mondván: Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még és nem szolgáltatasz igazságot a mi véruinkért azokon, akik a földön laknak?... Azután láttam, mikor a hatodik pecsétet felnyitotta, íme nagy földindulás lett, és a nap feketévé lett, mint a szőrzsák, és a hold egészen olyan lett, mint a vér; és az ég csillagai a földre hullottak, miként a fügefafa hullatja éretlen gyümölcsseit, mikor nagy szél rázza. És az ég eltakarodék, mint mikor a papírtkereszt összegöngyölítik, és minden hegy és sziget helyéből elmozdították. És a föld királyai és a fejedelmek, a gazdagok, a vezérek, a hatalmasak és minden szolga és minden szabad elrejték magukat a barlangokba és a hegyek kőszikláiba, s mondának a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek mireánk és rejtsetek el minket annak színe elől, aki a királyi székekben ül, és a Bárány haragjától: mert eljött az ő haragjának ama nagy napja, és ki állhat meg?” (Jel 6,9. 11–17)

Az egész fejezet és a szövegkörnyezet részletes elemzésére e rövid írásban nem térhetünk ki. Mindazonáltal nem nehéz beazonosítanunk, hogy a 12. versben szereplő 1755-ös lisszaboni földindulást megelőző korszakban kik haltak mártírhálált „az Isten beszédéért és az ő bizonyágtételükért”, ahogyan a 9. versben olvashattuk. Számos történelmi tény igazolja, hogy az ellenreformáció korában, a XVI–XVIII. században különös hevességgel lángolt fel Európa-szerte az ellenségeskedés és gyűlölet a biblikus tanokat képviselő protestánsok (valdensék, hugenották, wiclifiták és lollardok) ellen. E kor legsötétebb napjai közé tartozik az 1572-es, hírhedt Szent Bertalan-éjszakai vérengzés, amikor alattomos rajtaütéssel protestánsok tízezreit irtották ki Párizsban és környékén. Majd 1655-ben a valdensék ellen indítottak „keresztes hadjáratot”, amikor csaknem teljesen kipusztították őket ősi hazájukból, a Piemont völgyeiből. Az ilyen égbekiáltó bűnök és igazságtalanságok elburjánzására érkezett ebben a korban Isten figyelmeztetése, a majdani végső isteni ítélet előjeleként, a „Bárány (részleges) haragja”. Az 1755. évi lisszaboni földindulás több mint százezer életet követelt, míg az egyesült államokbeli, 1780. május 19-i sötét nap és az 1833. novemberi sűrű csillaghullás Jézus közeli második eljövételére, a bibliai próféciák komolyabb kutatására ösztönözte, figyelmeztette az akkor élő nemzedéket. Az utóbbi két természeti csoda – amelyek nem jártak emberáldozatokkal – annak előjelei voltak, ami az Emberfia eljövetelek az egész földön látható lesz (Mát 24,29–30).

Harmadik ok

Amikor a tanítványok az Olajfák hegyén megkérdezték Jézust, „Micsoda jele lesz a Te eljövetelednek és a világ végének?”, Jézus természeti és társadalmi jelek együtteséről szólt mint visszajövetelének közvetlen

előhírnökeiről. A tanítványok sem sejtették – ezért nem is kérdezték – visszajövetele pontos időpontját, mivel az Atya erről nem adott idői kinyilatkoztatást (Mát 24,36). Ezért az alábbi, előre megjövendölt eseményekből és jelekből következtethetünk Jézus visszajövetelének közelségére.

„Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne rémüljete, mert mindezeknek meg kell lenniük. De még ez nem itt vég. Mert nemzet támad nemzet ellen, ország ország ellen, s lesznek éhségek és járványok, és földindulások mindenfelé. Mindez pedig a szülési fájdalmak kezdete.” (Mát 24,5–8)

Most nincs módunk minden egyes jel alaposabb megvizsgálására, korunk eseményeivel való szembeállítására. De már a felszínes olvasás nyomán is egyértelmű a következtetés: mindezeknek az eseményeknek, borzalmaknak a teljesedését láthatjuk most.

*„Mert nemzet támad nemzet ellen,
és ország ország ellen,
s lesznek éhségek és járványok,
és földindulások mindenfelé.”*

Egyre sűrűsödnek azok a jelek, amelyek Jézus Krisztus közeli visszajövetelére figyelmeztetnek. Jézus a beteljesedő jelek együttesére úgy mutatott rá jelképesen, mint a szülési fájdalmak kezdetére (8. vers). Erről pedig mindenki tudja, hogy a szülés közeli eseményét jelző állapotról van szó.

A szülési fájdalmak kinél hosszabb, kinél rövidebb ideig tartanak (egy-két órától akár egy-két napig is eltarthat a vajúdás), de három tényezővel ekkor már biztosan számolhatunk:

– a fájdalom érzése, kisebb-nagyobb megszakításokkal, a szülés megindulásáig, és tovább, a befejeződéséig egyre hevesebben jelentkeznek,

– megközelítőleg már a fájások kezdetekor kiszámítható a szülés ideje,

– a szülési fájdalmak kezdetétől már „visszafordíthatatlan” a folyamat: a gyermek hamarosan világra jön.

Ha számba vesszük a körülöttünk zajló események sokaságát, mindezekből mire következtethetünk?

– A Földünket itt is, ott is megrázó és egyre gyakrabban jelentkező természeti és társadalmi csapások – a szülési fájdalmakhoz hasonlóan – egyre nagyobb erővel harsogják, hogy olyan folyamatok zajlanak le világunkban, melyek visszafordíthatatlanul meghatározzák földi létünket, közeljövönket.

– Ezek az események (a 2001. szeptember 11-i terrortámadástól kezdve a különböző helyeken ki-kitörő háborúkig, természeti katasztrófákig és a legutóbbi szökőárig) mind-mind azt hirdetik, hogy a bűn tör-

ténelmének napjai meg vannak számlálva. A véghez vezető folyamatok (fájdalmak) visszafordíthatatlanul beindultak. Jézus kétezer évvel ezelőtt elmondott történelmi „forgatókönyve” menetrend szerint valóra válik, és fokozatosan minden beteljesedik. A bibliai próféciák szerint a világ jövője már nem valami távoli, „mélytitkú jövő”, hanem előre megismerhető, kiszámítható. Az egyik részről egyre fájdalmasabb, a másik részről egyre örömtelibb események sorozata szükségszerűen vezet a teljes kifejeletig, az isteni megoldás irányába.

Martin Heidegger német filozófus nyilatkozta halálós ágyán, körülbelül húsz évvel ezelőtt, a Spiegel c. hetilapnak: „Bennünket már csak egy Isten menthet meg.” De a keserves szülési fájdalmak közben arról sem szabad megfeledkezni, hogy a vajúdási kínok végső soron az élet legnagyobb öröméhez vezetnek.

Ahogy a földi élet egyik legnagyobb áldása és öröme egy gyermek világrajövetele, úgy Jézus Krisztus második eljövetele is a földi történelem legnagyobb öröme és szabadulása lesz mindazok számára, akik felismerték és beláták, hogy világunk a gyarló emberi megoldások helyett isteni szabadítóra vár. „Az asszony, mikor szül, szomorúságban van, mert eljött az ő órája: de mikor megszüli a gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az öröm miatt, hogy ember született a világra.” (Ján 16,21) „És szólnak ama napon: Íme Istenünk, akit mi vártunk, és aki megtart minket; ez az Úr, akit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadságában!” (Ésa 25,9)

Negyedik ok

Földünk minden nagyobb szerencsétlenségét általában egyfajta pánikhangulat kíséri. Az emberek többsége már amolyan utolsó ítéletként éli meg az egyre gyakoribb katasztrófákat. Erről az általános közhangulatról, a jövő miatti félelmek fokozatos felerősödéséről Jézus nagy apokaliptikus beszédében a következőket mondta: „Mikor az emberek elhálnak a félelem miatt, és azoknak várása miatt, amik a föld kerekiségére következnek...” (Luk 21,26)

Mindezzel szemben, a sokasodó jelek láttán Jézus egészen más szemléletre int, más jövőképre irányítja figyelmünket. Hogyan tekintsünk mindarra, ami körülvesz bennünket?

„Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a fejeteke, mert elközelített a ti váltságotok.” (Luk 21,28)

Akik a próféciák alapján megismerték és elfogadták az isteni megoldást, az evangéliumot, azok a legriasztóbb földi állapotokban a teljes váltság, vagyis a Szabadító közeli eljövetelének valóra válását ismerik fel. Nem félelemmel és rettegéssel tekintenek az előt-

tük álló eseményekre – hiszen tudják, hogy az idő előrehaladtával egyre elviselhetetlenebbé válnak a „szülési fájdalmak” –, hanem reménységgel és bizakodással, mint akik tudják, hogy „közel van az Isten országa” (31. vers).

„Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a fejeteket, mert elközelített a ti váltságotok.”

Azonban – amint az eddig sohasem tapasztalt pusztító jelenségek körülvesznek bennünket – egyre nagyobb lépésekkel haladunk egy végső válság felé. Jézus Krisztus kijelentése szerint az emberek többsége mindezekkel mégsem kíván komolyabban szembesülni, nem akar gondolkodni minderről. Éppen ellenkezőleg. A többség a helyzet súlyosbodásával arányosan inkább a nem gondolkodásba, a napi pótcselekvésekbe, a szórakozásokba és a mértéktelen fogyasztásba menekül a problémákkal való szembesülés elől. Erre a szomorú és megdöbbentő tendenciára Jézus Krisztus a következőképpen hívta fel a figyelmet: „De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezédjék a ti szívetek dobzódás, részegség és az élet gondjai miatt, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap: mert mint egy tör, úgy lép meg mindeneket, akik az egész föld színén lakoznak.” (Luk 21,34–35)

Félelmetes volt látni pár nappal a csendes-óceáni katasztrófa után, milyen gyorsan túltették magukat a tragédián az emberek, és szilveszterkor már önfeledt vigadozással búcsúztatták az óévet. Szomorú volt tapasztalni, hogy sokan minden félelem- és szolidaritásérzést legyőzve továbbra is a roncsok és hullahegyek között maradtak, letölteni téli nyaralásukat. Megdöbbenve tapasztalhatjuk az értelemmel alig felfogható és magyarázható közhangulatot: minél inkább körülvesznek bennünket a bajok és nyomorúságok, az ember annál kihívóbban és könnyelműbben dacol mindezekkel. Egyre nagyobb aktivitással veti bele magát a szerzés, a birtoklás, az „önmegvalósítás” lelket és értelmet felőrlő hajszájába, hogy eközben ne kelljen felelősen gondolkodnia személyes és közösségi életének lelki-erkölcsi minőségén, fizikai létének közelebbi és távolabbi kilátásain. Amikor Jézus a szív megnehezedésének veszélyeiről szólt, ezen a következőket értette: a lelkiismeret eltompulását, az értelem, az erkölcsi gondolkodás meggyengülését a felsoroltak miatt. Ezek az állapotok Jézus szerint kísértetiesen hasonlítani fognak az özönvíz előtti időkhöz. „Amiképpen pedig a Noé napjaiban volt, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is. Mert amiképpen az özönvíz

előtt való napokban ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek, mindama napig, melyen Noé a bárkába ment, és nem vettek észre semmit, mígnem eljött az özönvíz és mindnyájukat elragadta: akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is.” (Mát 24,37–39)

De vajon miért mondja Jézus, hogy „amikor a szülési fájdalmak elkezdődnek, nem jön mindjárt a vég” (Luk 21,9). Mi állhat ekkor a visszatartás, késleltetés hátterében? A számtalan ok közül most csak egyet és talán a legfontosabbat emeljük ki. Mielőtt Isten végleg visszavonná kezét világunkról, minden ember számára felkínálja az egyetlen értelmes alternatívát: az örökkévaló evangéliumot. Hiszen nagyon sokan azért menekülnek a százalmasan olcsó pótmegoldásokba, mert még nem ismerhették meg a valódi, tiszta, hamisítatlan örömhírt, melynek végső megdicsőüléséről szólnak a következő próféciaik:

„És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jő el a vég.” (Mát 24,14)

„És láték más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, nyelvnek és népnek.” (Jel 14,6)

Az utolsó időben Isten – haragjának végső és teljes kitöltése előtt – szeretne minden embert megszólítani és határozott állásfoglalásra készíteni, Sofóniás keményebb, de szeretetteljes kéréssel: „Térjetelek eszetekre és eszméljetelek fel, ti arcátlan nemzet, mielőtt szülne a végzés (mint a polyva száll tova az a nap!), míg rátok nem jön az Úr haragjának tüze, míg rátok nem jön az Úr haragjának napja! Keressétek az Urat mindnyájan, e föld alázatosai, akik az Ő ítélete szerint cselekesztek, keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot: talán megoltalmaztatok az Úr haragjának napján.” (Sof 2,1–3)

A végidő vallási zűrzavarából és a sokféle eszme keveredéséből a „naptámadathoz” hasonló erővel sugárzik majd át a sötétségen az evangélium ismeretének verőfénye. Erre az üzenetre a sokasodó természeti és társadalmi jelek és megoldatlanságok láttán egyre nagyobb szüksége van a világnak, benne minden rendű és rangú embernek. Így szól erről a már idézett profetikus zsoltár vége:

„Azért királyok, legyetek eszesek, és okuljatok, földnek bírái! Szolgáljátok az Urat félelemmel, és örüljetelek reszketéssel. Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudjék, és el ne vesszetelek az úton, mert hamar felgerjed az Ő haragja. Boldogok mindazok, akik Őbenne bíznak.” (Zsolt 2,10–12)

Vajon célhoz érnek-e ma ezek a figyelmeztetések, óvások?

Soós Attila